

โครงเรื่อง

- บทที่ 1
 ชาวยุโรปค้นพบ สํารวจและ
 ยึดครองดินแดนในทวีปอเมริกา
 (1492-1682)
- เหตุการณ์ก่อนปี 1492-การเดินทาง การสำรวจ
 และยึดครองดินแดนของสเปน-การเดินทาง การ
 สํารวจและยึดครองดินแดนของอังกฤษ-การเดินทาง
 การสำรวจและยึดครองดินแดนของฝรั่งเศส-การ
 เดินทางสำรวจ และยึดครองดินแดนของดัช-
 อังกฤษเป็นเจ้าทะเลแทนสเปน-อังกฤษพยายาม
 ก่อตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนือในปลายคริสต์ศต
 วรรษที่ 16
- บทที่ 2
 อังกฤษเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ
 (1607-1763)
- สาเหตุที่อังกฤษก่อตั้งอาณานิคมในทวีปอเมริกา
 เหนือได้ในคริสต์ศตวรรษที่ 17-การก่อตั้งอาณานิคม
 เจมส์ ทาวน์ที่เวอร์จิเนียในปี 1607-การ
 ก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษอีก 12 อาณานิคม-การ
 ดำรงชีวิตของชาวอาณานิคมอังกฤษ-การบริหาร
 อาณานิคมระหว่างปี (1607-1762)-อังกฤษและ
 ฝรั่งเศสชิงความเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ-ปัญหา
 และการแทรกแซงของอังกฤษใน 13 อาณานิคม
 ในปี 1763-ปัญหาที่อังกฤษต้องเผชิญหลังสิ้น
 สงครามปี 1763
- บทที่ 3
 ประกาศเอกราช (1764-1783)
- กรณีพิพาทนำไปสู่การประกาศเอกราช-สงคราม
 ปฏิวัติ-ประกาศเอกราช-อเมริกามีชัยชนะ ใน
 สงครามปฏิวัติ-สนธิสัญญาปารีส 1783-วิเคราะห์
 สงครามปฏิวัติ
- สงครามบฏวาท
- บฏวาท-ประกาศเอกราช-อเมริกามีชัยชนะ ใน
 สงครามปฏิวัติ-สนธิสัญญาปารีส 1783-วิเคราะห์

- บทที่ 4
 ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์
 (1781-1788)
- สหรัฐอเมริกา ก่อนการมีกฎบัตรแห่งสหพันธ์-
 สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-การ
 ประชุมร่างรัฐธรรมนูญปี 1787-ทำที่คอนเนทิคัต
 ต่อรัฐธรรมนูญปี 1787-สืบเอ็ด รัฐให้สัตยาบัน
 รัฐธรรมนูญปี 1787 ในปี 1786
- บทที่ 5
 สมัยเพเดอรัลลิส (1789-1801)
- สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-
 วอชิงตัน (1789-1797) สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์
 การบริหารของจอห์น อาดัมส์ (1797-1801)
- บทที่ 6
 สมัยเจฟเฟอร์สัน (1801-1825)
- สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-
 เจฟเฟอร์สัน (1801-1809)-สหรัฐอเมริกา
 ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-เจมส์ เมดิสัน (1809-
 1817)-สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-
 เจมส์ มอนโร (1817-1825)
- บทที่ 7
 สมัยแจ็กสัน (1825-1841)
- สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-
 จอห์น ควีนซี อาดัมส์ (1825-1829)-สหรัฐอเมริกา
 ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-แอนดรู แจ็กสัน (1829-
 1837)-สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-
 มาร์ติน แวน บูเรน (1837-1841)
- บทที่ 8
 ขยายดินแดนไปทางตะวันตกและ
 ความขัดแย้ง (1841-1857)
- สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-
 วิลเลียม เฮนรี ฮารีสัน (1841-1841)-สหรัฐอเมริกา
 ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-จอห์น ทัทเลอร์ (1841-
 1845)-สหรัฐอเมริกา ภายใต้อภิวัตน์แห่งสหพันธ์-
 เจมส์

III

เค.โพค (1845-1849)-สหรัฐอเมริกาภายใต้
การบริหารของซาคารี เทเลอร์ (1849-1850)
-สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารของมิลลาร์ด
ฟิลมอล (1851-1853)-สหรัฐอเมริกาภายใต้
การบริหารของแฟรงกลิน เพียร์ซ (1853-1857)

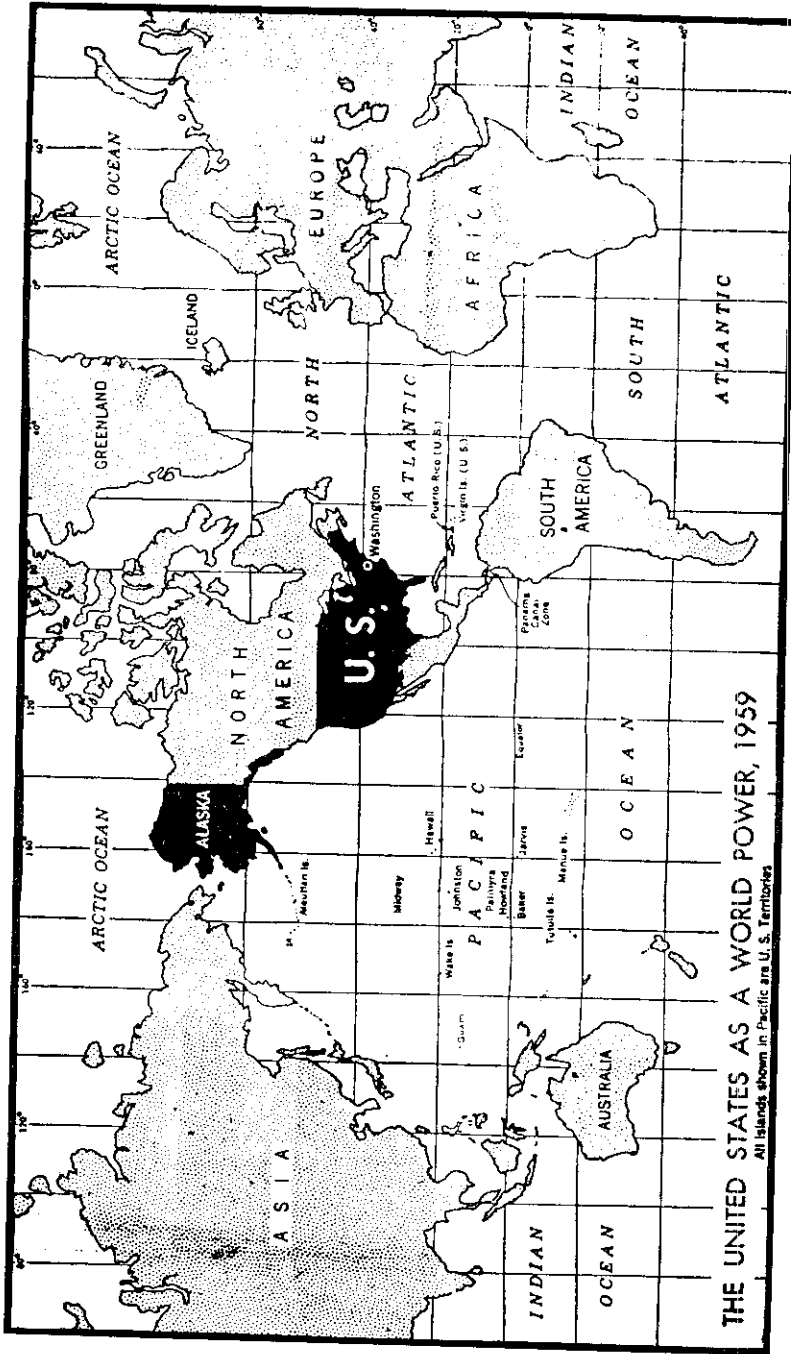
บทที่ 9
การแตกแยกและสงครามกลางเมือง
(1857-1865)

สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารของเจมส์ บูชานาน
(1857-1861)-สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหาร
ของอับราฮัม ลินคอล์น (1861-1865)

TERM	PRESIDENT	VICE-PRESIDENT
1789-1793	George Washington	John Adams
1793-1797	George Washington	John Adams
1797-1801	John Adams	Thomas Jefferson
1801-1805	Thomas Jefferson	Aaron Burr
1805-1809	Thomas Jefferson	George Clinton
1809-1813	James Madison	George Clinton (d. 1812)
1813-1817	James Madison	Elbridge Gerry (d. 1814)
1817-1821	James Monroe	Daniel D. Tompkins
1821-1825	James Monroe	Daniel D. Tompkins
1825-1829	John Quincy Adams	John C. Calhoun
1829-1833	Andrew Jackson	John C. Calhoun (resigned 1832)
1833-1837	Andrew Jackson	Martin Van Buren
1837-1841	Martin Van Buren	Richard M. Johnson
1841-1845	William H. Harrison (d. 1841)	John Tyler
	John Tyler	—
1845-1849	James K. Polk	George M. Dallas
1849-1853	Zachary Taylor (d. 1850)	Millard Fillmore
	Millard Fillmore	—
1853-1857	Franklin Pierce	William R. D. King (d. 1853)
1857-1861	James Buchanan	John C. Breckinridge
1861-1865	Abraham Lincoln	Hannibal Hamlin
1865-1869	Abraham Lincoln (d. 1865)	Andrew Johnson
	Andrew Johnson	—

ADMISSION OF STATES INTO THE UNION

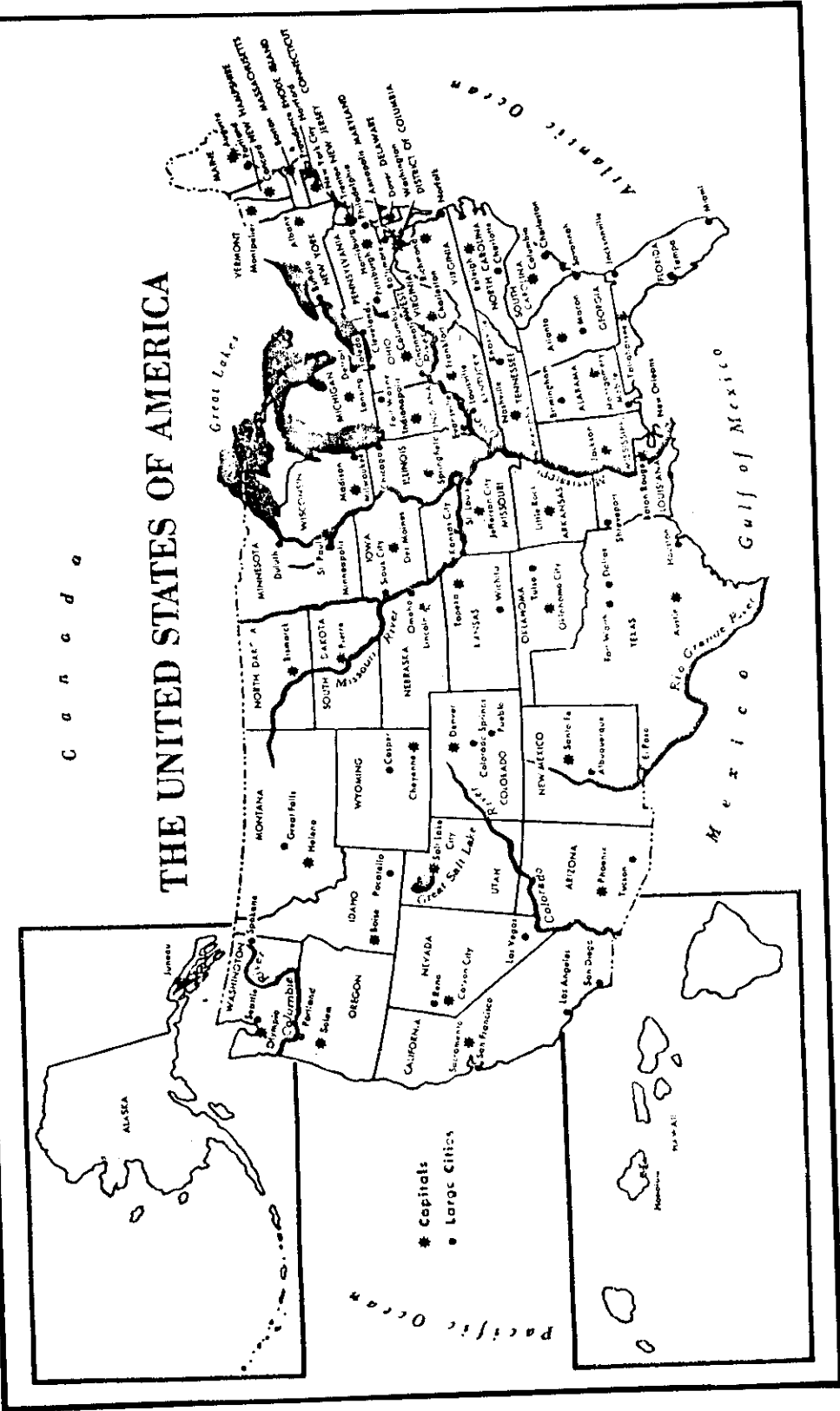
State	Date of Admission	State	Date of Admission
1. Delaware	December 7, 1787	26. Michigan	January 26, 1837
2. Pennsylvania	December 12, 1787	27. Florida	March 3, 1845
3. New Jersey	December 18, 1787	28. Texas	December 29, 1845
4. Georgia	January 2, 1788	29. Iowa	December 28, 1846
5. Connecticut	January 9, 1788	30. Wisconsin	May 29, 1848
6. Massachusetts	February 6, 1788	31. California	September 9, 1850
7. Maryland	April 28, 1788	32. Minnesota	May 11, 1858
8. South Carolina	May 23, 1788	33. Oregon	February 14, 1859
9. New Hampshire	June 21, 1788	34. Kansas	January 29, 1861
10. Virginia	June 25, 1788	35. West Virginia	June 20, 1863
11. New York	July 26, 1788	36. Nevada	October 31, 1864
12. North Carolina	November 21, 1789	37. Nebraska	March 1, 1867
13. Rhode Island	May 29, 1790	38. Colorado	August 1, 1876
14. Vermont	March 4, 1791	39. North Dakota	November 2, 1889
15. Kentucky	June 1, 1792	40. South Dakota	November 2, 1889
16. Tennessee	June 1, 1796	41. Montana	November 8, 1889
17. Ohio	March 1, 1803	42. Washington	November 11, 1889
18. Louisiana	April 30, 1812	43. Idaho	July 3, 1890
19. Indiana	December 11, 1816	44. Wyoming	July 10, 1890
20. Mississippi	December 10, 1817	45. Utah	January 4, 1896
21. Illinois	December 3, 1818	46. Oklahoma	November 16, 1907
22. Alabama	December 14, 1819	47. New Mexico	January 6, 1912
23. Maine	March 15, 1820	48. Arizona	February 14, 1912
24. Missouri	August 10, 1821	49. Alaska	January 3, 1959
25. Arkansas	June 15, 1836	50. Hawaii	August 21, 1959

THE UNITED STATES AS A WORLD POWER, 1959
All islands shown in Pacific are U. S. Territories

C a n a d a

THE UNITED STATES OF AMERICA

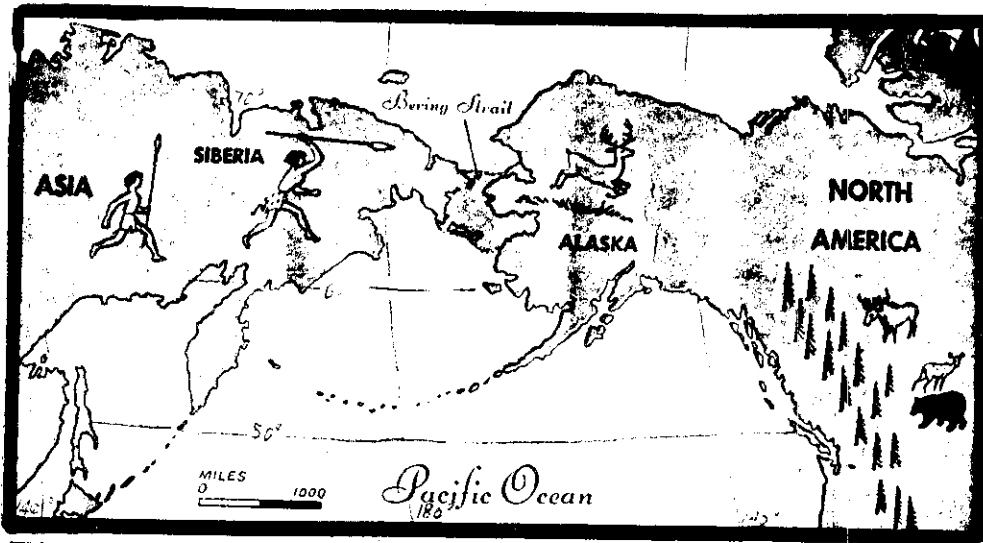
* Capitals
 • Large Cities

บทที่ 1

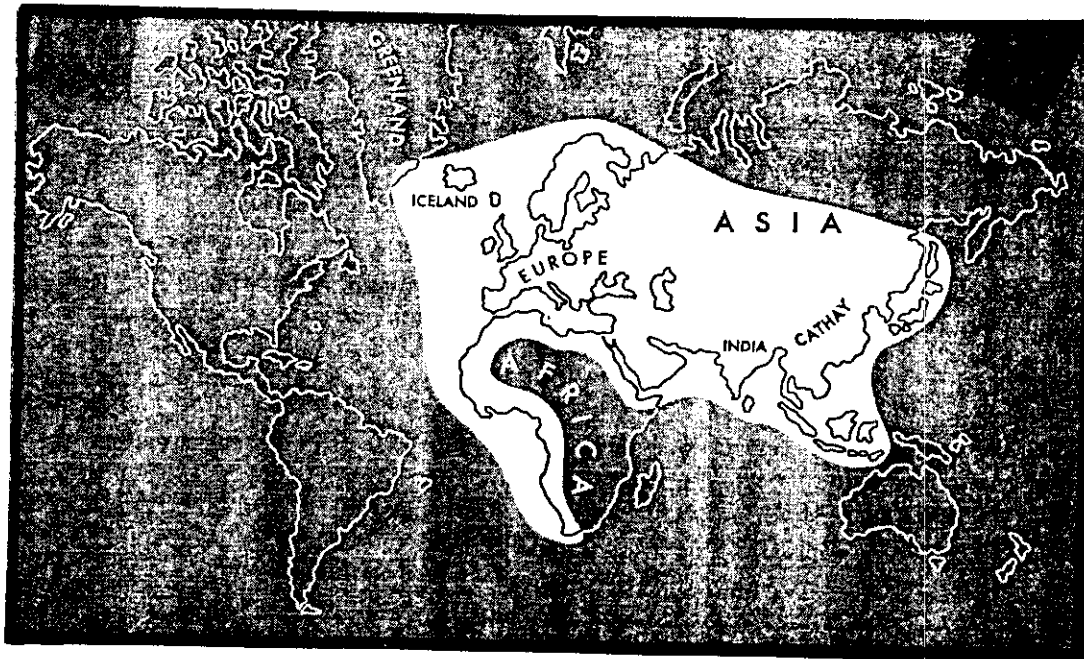
ชาวยุโรปค้นพบ สำรวจ และยึดครองดินแดนในทวีปอเมริกา (1492-1682)

เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1492 - 1682

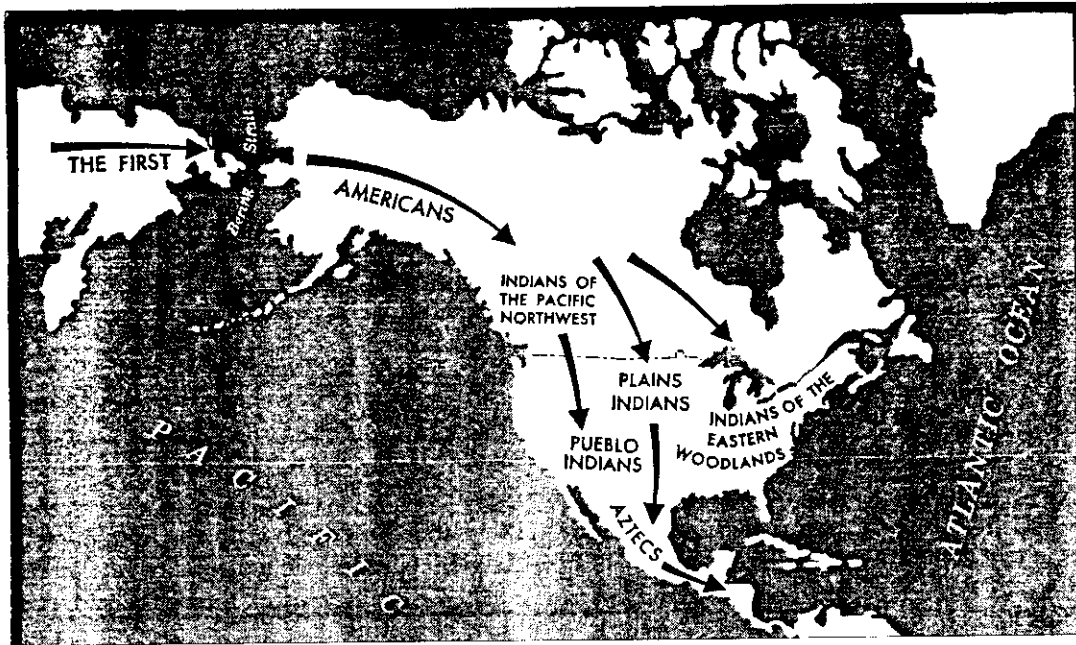
- 1000 - ลีฟ อีริคสัน เยือนทวีปอเมริกาเหนือ
- 1095 - สงครามครูเสด
- 1492 - คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ค้นพบทวีปอเมริกาโดยบังเอิญ
- 1493 - กำหนดเส้นแบ่งเขตระหว่างสเปนและโปรตุเกส
- 1497 - จอห์น เคบอท ประกาศดินแดนชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือเป็นของอังกฤษ
- 1498 - วาสโก ดา กามา ค้นพบเส้นทางเดินเรือสู่อินเดีย
- 1499-1502 - อเมริกา เวสปุชชี สำรวจโลกใหม่
- 1500 - เปโดร คาบรัล ประกาศดินแดนบราซิลเป็นของโปรตุเกส
- 1513 - บอง เด ลีออน สำรวจฟลอริดา
- 1513 - วาสคา เด บัลบัว ค้นพบมหาสมุทรแปซิฟิก
- 1519-1521 - เฮอร์นันโด คอร์เตส พิชิตเม็กซิโกจากเอสเต็ค
- 1519-1522 - ลูกเรือของเฟอร์ดินานด์ มาเจลลันนำเรือแล่นรอบโลก
- 1532 - ฟรานซิสโก ปิซาร์โร พิชิตเปรูจากอินคา
- 1534-1535 - ซาค การ์ดิเย่ สำรวจลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์
- 1541 - เฮอร์นันโด เด โซโต ค้นพบแม่น้ำมิสซิสซิปปี
- 1577-1580 - ฟรานซิส เดเรค เดินเรือรอบโลก
- 1583-1587 - อังกฤษล้มเหลวในความพยายามก่อตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนือ
- 1588 - อังกฤษพิชิตกองเรือรบสเปน
- 1608 - ซามูเอล เดอ ชองแปงก่อตั้งควีเบก (นิวฟรานซ์)
- 1609 - เฮนรี ฮัตสัน สำรวจลุ่มน้ำฮัตสัน
- 1681-1682 - โรเบิร์ต ลา ซาล สำรวจลุ่มน้ำมิสซิสซิปปี ถึงอ่าวเม็กซิโกประกาศดินแดนหลุยส์เซียนา เป็นของฝรั่งเศส

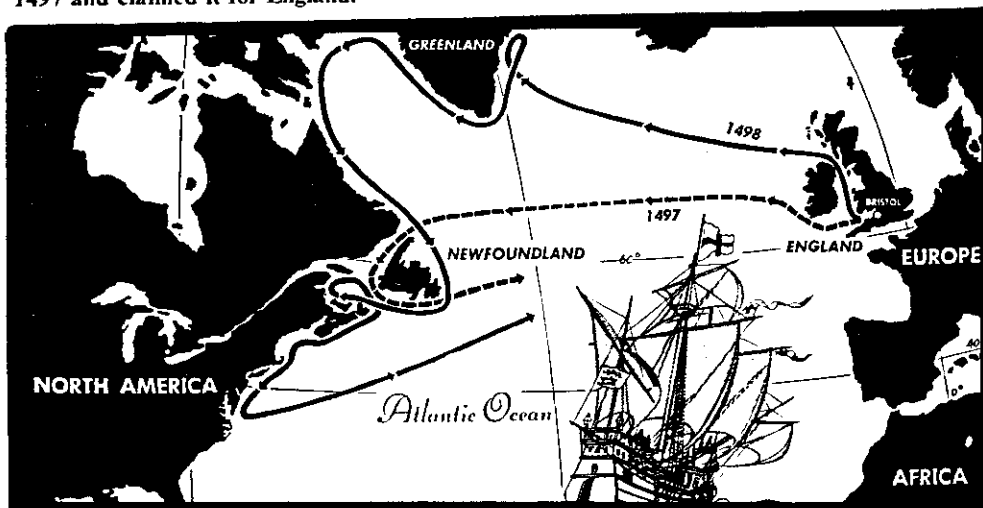
This map shows the route by which Stone Age ancestors of the American Indians are believed to have come from Asia to America thousands of years ago.

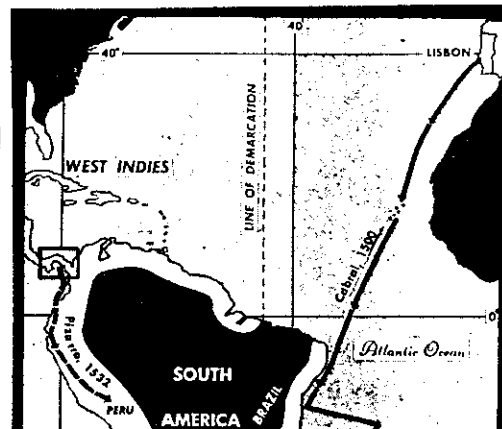
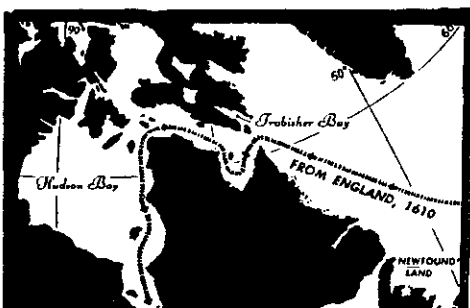
THE KNOWN WORLD IN 1492

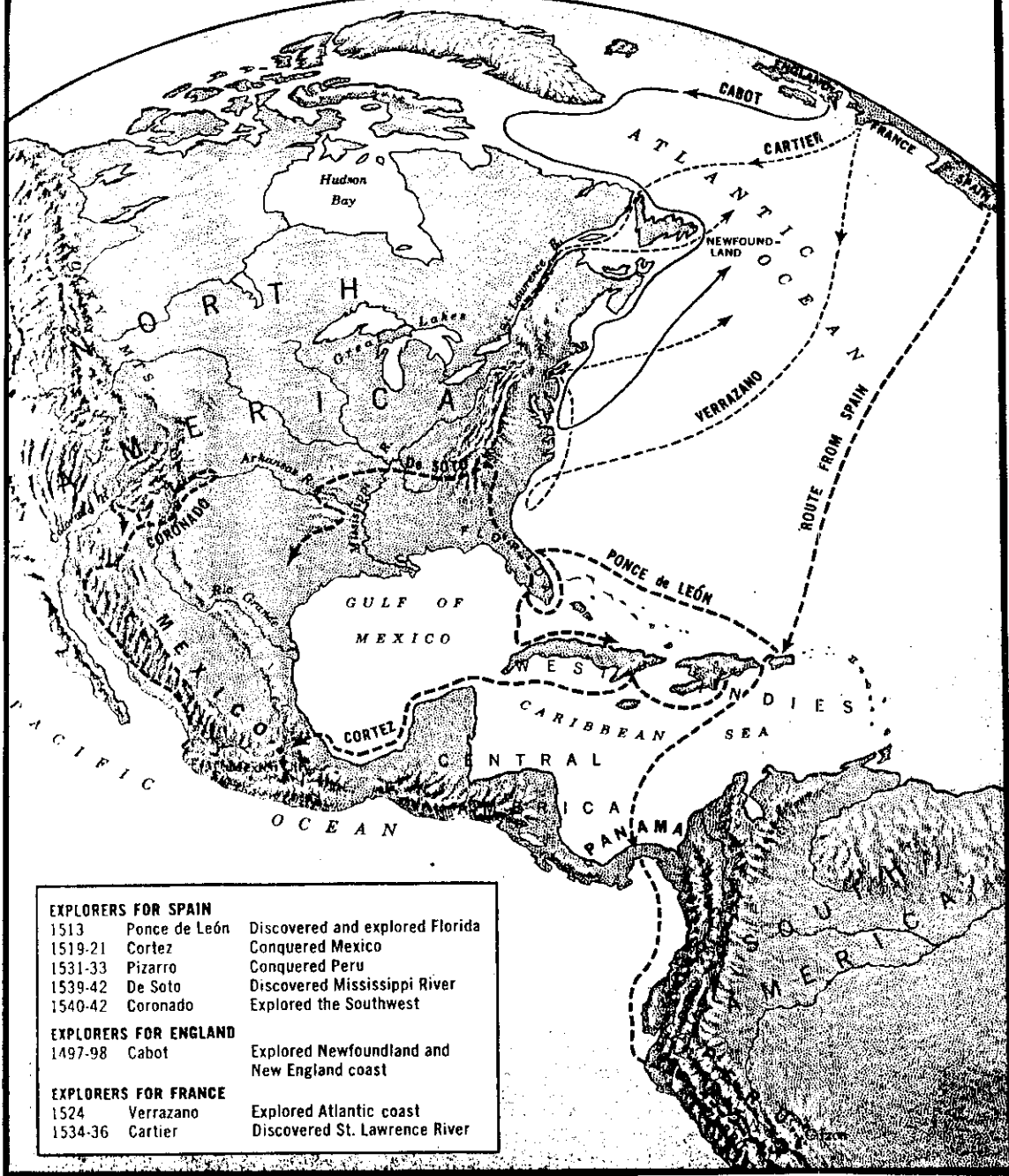
The map below shows the route of John Cabot who reached the coast of North America in 1497 and claimed it for England.

The map below shows Henry Hudson's explorations in North America (1607-11).

EARLY EXPLORATIONS IN THE NEW WORLD

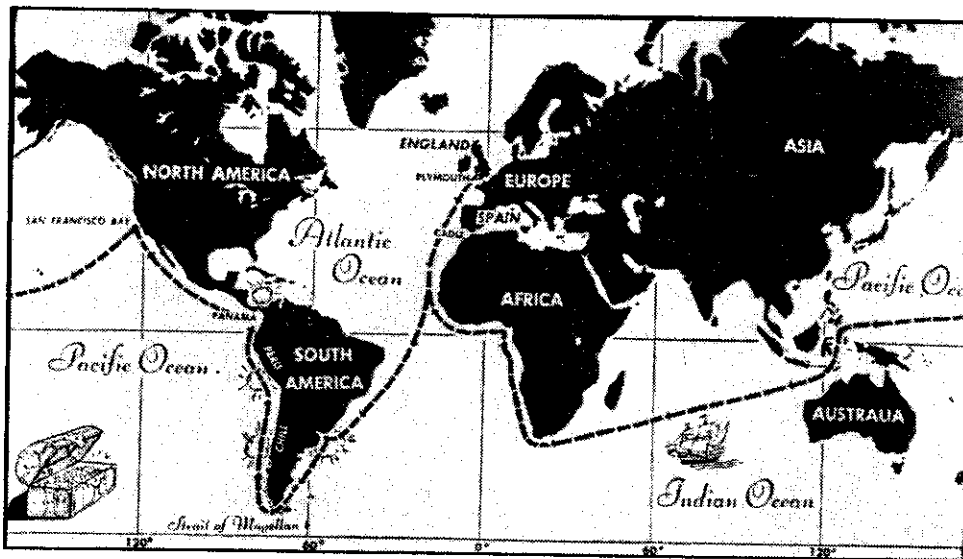
EXPLORERS FOR SPAIN		
1513	Ponce de León	Discovered and explored Florida
1519-21	Cortez	Conquered Mexico
1531-33	Pizarro	Conquered Peru
1539-42	De Soto	Discovered Mississippi River
1540-42	Coronado	Explored the Southwest
EXPLORERS FOR ENGLAND		
1497-98	Cabot	Explored Newfoundland and New England coast
EXPLORERS FOR FRANCE		
1524	Verrazano	Explored Atlantic coast
1534-36	Cartier	Discovered St. Lawrence River

Admiral Sir Francis Drake

Queen Elizabeth

Francis Drake sailed around the world (1577-80). The map above shows the route of his ship, the *Golden Hind*. Drake was the first Englishman to circumnavigate the globe. He was knighted by Queen Elizabeth I of England as a reward.

บทที่ 1

ชาวยุโรปค้นพบสำรวจ และยึดครองดินแดนในทวีปอเมริกา (1492-1682)

อินเดียคือชนพื้นเมืองดั้งเดิมของทวีปอเมริกา จากเอเชียอพยพเข้าสู่อเมริกาเหนือ ตั้งมั่นสร้างอารยธรรมเด่นชัดในดินแดนเม็กซิโก อเมริกากลางและอเมริกาใต้ เอสกีโมเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของทวีปอเมริกาอีกกลุ่มหนึ่ง จากเอเชียเข้าสู่อเมริกาเหนือเลือกตั้งมั่นในดินแดนแคนาดา อะลาสกาและเกาะกรีนแลนด์ซึ่งมีอากาศหนาวเย็น วกังเป็นคนผิวขาวกลุ่มแรกที่มาเยือนทวีปอเมริกาบริเวณชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือ การสำรวจทวีปอเมริกาเริ่มขึ้นในปลายศตวรรษที่ 15 ภายหลังคริสโตเฟอร์ โคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาในปี 1492 นับแต่นั้นชาวยุโรปกลุ่มนักสำรวจ ทหารและผู้อพยพต่างพากันหลั่งไหลสู่ทวีปอเมริกาเพื่อทำการสำรวจและยึดครองดินแดนของอินเดีย

1. เหตุการณ์ก่อนปี 1492

1.1 คนอเมริกากลุ่มแรกมาจากทวีปเอเชีย

เชื่อกันว่าช่องแคบเบริง (Bering Strait) ซึ่งขวางกั้นเอเชียกับอเมริกาเหนือ มีระยะทางประมาณ 50 ไมล์หรือ 80 กิโลเมตรในปัจจุบัน ในอดีตพื้นที่ดังกล่าวเป็นแผ่นดินเชื่อมต่อกับเอเชียกับอเมริกาเหนือเข้าด้วยกัน ด้วยเส้นทางนี้ฝูงสัตว์ป่าเข้ามาหาทุ่งหญ้าเป็นอาหาร คนจากเอเชียนิยมตามล่าฝูงสัตว์ป่ามายังอเมริกาเหนือ ไม่มีใครรู้ว่าคนเอเชียที่มากลายเป็นคนอเมริกากลุ่มแรก (The First Americans) มาอเมริกาเหนือเมื่อไรอย่างแน่นอน ประมาณกันว่ามาอเมริกาเหนือในยุคหินเก่าเมื่อประมาณกว่า 20,000 ปีล่วงมาแล้ว คนอเมริกันกลุ่มแรกนี้ได้ชื่อว่าเป็นบรรพบุรุษอเมริกันอินเดียหรืออินเดียนานปัจจุบัน (American Indians or Indians) เมื่อเวลาผ่านไป จากความเปลี่ยนแปลงของผิวโลกและสภาพภูมิอากาศ พื้นที่ที่เคยเดินเข้ามาพบบริเวณช่องแคบเบริงนี้ถูกปกคลุมด้วยน้ำ การอพยพสู่อเมริกาเหนือโดยการเดินข้ามพื้นที่ดังกล่าวต้องสิ้นสุดลง

อเมริกันอินเดียน มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคนในเอเชียใต้คือผิวสีน้ำตาล ผมดำและเหยียดตรง โหนกแก้มสูง มีขนตามตัวเล็กน้อย จมูกโด่งงอขี้ม และดวงตาค่อนข้างกลมโต
อเมริกันอินเดียนบางครั้งถูกเรียกว่าคนผิวแดง (Redmen or Redskins) เพราะนิยมทาสีด้วยสีแดง² อเมริกันอินเดียนส่วนใหญ่อาศัยกับสภาพภูมิอากาศที่อบอุ่นหรือร้อน เพราะเหมาะแก่การตั้งมุ้งและทำการเพาะปลูก ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงอพยพลงใต้ ในอเมริกาเหนือนิยมตั้งมุ้งในสหรัฐอเมริกาและเม็กซิโก ในอเมริกากลางและอเมริกาใต้

เอสกีโม (Eskimo) เป็นคนเอเชียกลุ่มที่สองจากไซบีเรียเดินทางข้ามช่องแคบเบริงเข้าสู่อเมริกาเหนือ ประมาณกันว่ามาอเมริกาเหนือเมื่อประมาณกว่า 10,000 ปีล่วงมาแล้ว เอสกีโมมีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับคนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือผิวสีน้ำตาลอ่อนหรือเหลือง ผมดำและเหยียดตรง หน้าแบนกว้าง จมูกแบนใหญ่ ดวงตาเรียวยาว เล็ก เอสกีโมพอใจกับสภาพภูมิอากาศที่อบอุ่นหรือหนาวเย็นและรักการตั้งมุ้งในลักษณะเลเพื่อหาอาหารเช่น จับปลา ล่าแมวน้ำและล่าปลาวาฬ ด้วยเหตุผลดังกล่าวในทวีปอเมริกา เอสกีโมนิยมเข้าตั้งมุ้งในอะลาสกา ชายฝั่งทางตอนเหนือและหมู่เกาะทางตอนเหนือของแคนาดา นอกจากนี้ยังนิยมตั้งมุ้งในพื้นที่บริเวณชายฝั่งตะวันตกและชายฝั่งตะวันออกของเกาะกรีนแลนด์ (Greenland) ของเดนมาร์ก และบริเวณแหลมทางตะวันออกเฉียงเหนือของไซบีเรียของรัสเซีย รวมทั้งหมู่เกาะในทะเลเบริง³

1.2 อินเดียนในอเมริกากลางและอเมริกาใต้สร้างอารยธรรม

อินเดียนที่เคลื่อนย้ายลงใต้เข้าสู่อเมริกากลางและอเมริกาใต้ต่างพอใจกับสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศ เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นหุบเขาและเนินเขาเตี้ย ๆ เหมาะแก่การเข้าตั้งมุ้งและแอบซ่อนกำบังหากถูกศัตรูรุกราน ทั้งอากาศก็อบอุ่น แห้ง ดินร่วนซุยเหมาะแก่การเพาะปลูก การรวมตัวของอินเดียนมีการพัฒนาจากกลุ่มเป็นเผ่า สันติสุขและความสงบสุขนำไปสู่การสร้างอารยธรรมที่ก้าวไกลกว่าอินเดียนในอเมริกาเหนือ อินเดียนในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ที่สร้างอารยธรรมเด่นมี 3 เผ่าคือ

1. เผ่ามายา⁴ (Maya) เป็นอเมริกันอินเดียนที่สร้างอารยธรรมขึ้นใน

อเมริกากลาง อารยธรรมมายาเจริญสูงสุดในปี 300 ในคริสต์กาล ความเจริญเด่นของมายาคือด้านสถาปัตยกรรมและศิลปกรรม ผลงานคือซากของเมืองและวิหารที่บ่งบอกถึงความวิจิตรงดงามในอดีต นอกจากนี้มายายังสามารถนับวันเดือนปีทำปฏิทิน และประดิษฐ์ตัวอักษรภาพ รวมทั้งมีความ

ชำนาญด้านดาราศาสตร์และคณิตศาสตร์ บริเวณที่มายาตั้งมั่นในปัจจุบันคือพื้นที่ตอนใต้ของ เม็กซิโก กัวเตมาลา ฮอนดูรัสและเอลซัลวาดอร์ ศูนย์กลางของอารยธรรมมายาอยู่ที่กัวเตมาลา เหตุแห่ง การเสื่อมของมายาไม่ปรากฏเด่นชัด

2. เผ่าแอสเท็ค⁵ (Aztec) เป็นอเมริกันอินเดียนที่สร้างสรรอารยธรรมขึ้นใน ดินแดนเม็กซิโก แอสเท็คสืบทอดความเจริญต่อจากมายา ศูนย์กลางของอารยธรรมแอสเท็คอยู่ที่ เมืองเทnochติแทน (Tenochtitlan) หรือปัจจุบันคือเม็กซิโก ซิตี้ (Mexico City) จักรวรรดิและอารยธรรมแอสเท็ครุ่งโรจน์ในช่วงศตวรรษที่ 15 ถึงต้นศตวรรษที่ 16 ในปี 1502 ภายใต้อำนาจปกครองของมอนเตซูมาที่ 2 (Montezuma 2) แอสเท็คเจริญขีดสุด อำนาจของ แอสเท็คต้องหมดลงในปี 1521 เมื่อกองกำลังสเปนภายใต้การนำของเฮร์นันโด คอร์เตสเข้า ยึดครองเทnochติแทน เม็กซิโก ซิตี้ ถูกสเปนสร้างขึ้นมาใหม่ภายหลังที่ทำลายเมืองเทnochติแทน

3. เผ่าอินคา⁶ (Inca) เป็นอเมริกันอินเดียนที่สร้างสรรอารยธรรมขึ้นใน อเมริกาใต้ จักรวรรดิอินคาก่อตั้งขึ้นในปี 1438 เมืองหลวงของจักรวรรดิคือคัชโก (Cusco) ในเปรู พื้นที่ของจักรวรรดิทอดยาวตามแนวชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาใต้จากโคลัมเบีย เปรู อีควอดอร์ ชิลี โบลิเวีย และอาร์เจนตินา อินคามีความสามารถในด้านสถาปัตยกรรม วิศวกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างถนนที่ทอดเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของจักรวรรดิกับเมืองหลวง ด้าน ศิลปกรรมเช่นงานแกะสลักเครื่องประดับบนโลหะทองคำและโลหะเงิน งานทอเครื่องนุ่งห่มจาก ฝ้าย และขนสัตว์ล้วนบ่งบอกถึงความมั่งคั่งและความเจริญโดยแท้จริงของอินคา จักรวรรดิอินคา ต้องสลายลงในปี 1532 เพราะพ่ายแพ้ต่อกองกำลังสเปน ภายใต้อำนาจนำของฟรานซิสโก ปิซาร์โร สเปนพยายามทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของอินคา แต่คงมีอินเดียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเปรูที่คง รักษาประเพณี วัฒนธรรม กระบวนการทำเกษตรกรรมและการดำเนินวิถีชีวิตเช่นอินคานอดีตกาล คงสืบทอดมาถึงปัจจุบัน

1.3 อินเดียนในสหรัฐอเมริกา

อินเดียนในอเมริกาเหนือมีความเจริญน้อยกว่าอินเดียนในอเมริกากลาง และ อเมริกาใต้ ทั้งนี้เพราะมีการแยกตัวออกเป็นหลายเผ่ามากมาย และต่างใช้เวลาส่วนใหญ่ออกัน เองระหว่าง เผ่า เพื่อแย่งดินแดนกันที่ทำการ ตลอดจนสภาพภูมิประเทศและสภาพภูมิอากาศไม่เอื้อ อำนวยในการสร้างสรรความเจริญ อย่างไรก็ตามกล่าวได้ว่าอินเดียนในอเมริกาเหนือรักษารักร

ชาติและชีวิตกลางแจ้ง เชื่อว่าสรรพสิ่งทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นก้อนหิน พืช ดวงอาทิตย์ ฯลฯ มีจิตวิญญาณ เช่นมนุษย์ การประกอบพิธีกรรมเป็นวิธีการที่อินเดียยเชื่อว่าจะสามารถชักนำให้วิญญาณของสรรพสิ่งที่ตนต้องการรับรู้และให้ความช่วยเหลือ เช่นการประกอบพิธีกรรมและ เต็มขอฝนเพื่อให้พืชผลเจริญเติบโตงอกงาม หมอผี (medicine men) เป็นผู้นำในการประกอบพิธีกรรม

ในศตวรรษที่ 16 เมื่อคนผิวขาวเข้าสำรวจสหรัฐอเมริกาพบว่ามีอินเดียยในสหรัฐอเมริกาหลายเผ่า ต่างมีขนบประเพณีและการดำเนินวิถีชีวิตแตกต่างกันออกไป โดยยึดเกณฑ์สภาพภูมิประเทศพอจัดแบ่งอินเดียยออกได้เป็น 5 กลุ่มใหญ่ คือ

1. อินเดียยเขตป่าทางตะวันออก (The Eastern Woodland Indians) เป็นกลุ่มอินเดียยที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ทางตะวันออกของสหรัฐอเมริกาจากชายฝั่งแอตแลนติกถึงลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี ทางเหนือจากเมนถึงฟลอริดา ความเจริญที่ปรากฏคืออินเดียยส่วนใหญ่ทำเกษตรกรรม พืชที่ปลูกคือข้าวโพดและถั่ว การรวมตัวทางสังคมอยู่ในสภาพที่ดี รวมตัวกันเป็นกลุ่มจัดตั้งเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ เผ่าเด่นในพื้นที่นี้คือเผ่าชิเพเวา (Chippewas) เผ่าโมฮิแคน (Mohicans) เผ่าเดลาแวร์ (Delaware) เผ่าอัลกอนควิน (Algonquins) เผ่าเชโรคี้ (Cherokees) เผ่าเซมินอล (Seminoles) และเผ่าอีโรควัว (Iroquois) เป็นต้น

2. อินเดียยบริเวณที่ราบ (The Plain Tribes) เป็นกลุ่มอินเดียยที่ตั้งมั่นบริเวณพื้นที่ราบตอนกลางจากลุ่มน้ำมิสซิสซิปปี ใกล้เคียงทางตะวันตกถึงเทือกเขาร็อกกี พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทุ่งหญ้า มีต้นไม้ขนาดใหญ่ไม่มากนัก มีฝูงวัวหลายพันตัวในทุ่งหญ้าแถบนี้ อินเดียยบริเวณที่ราบไม่เก่งในการรบและค่อนข้างยากจน แต่เมื่อสเปนเข้าสำรวจในบริเวณที่ราบ อินเดียยได้ขโมยม้าจากสเปน ใช้ม้าไล่ต้อนจับวัว นำเนื้อวัวมาเป็นอาหาร หนังวัวทำเครื่องนุ่งห่ม ที่ปักอาศัย กุญแจกระดูก และของใช้อื่น ๆ อันช่วยชีวิตของอินเดียยบริเวณที่ราบดีขึ้นเป็นลำดับ อินเดียยบริเวณที่ราบนิยมการเคลื่อนย้ายที่อยู่อาศัยติดตามฝูงวัว เผ่าเด่นในพื้นที่นี้ได้แก่เผ่าโคแมนเช (Comanche) เผ่าอะราพาโฮ (Arapaho) และเผ่าพอนี (Pawnee) เป็นต้น

3. อินเดียยตะวันตกเฉียงใต้ (The Southwest Indians) เป็นกลุ่มอินเดียยที่อาศัยในพื้นที่ปัจจุบันคืออะริโซนา และนิวเม็กซิโก พื้นที่นั้นนับได้ว่าเป็นบริเวณที่ราบสูงและแห้งแล้ง อินเดียยตะวันตกเฉียงใต้เป็นส่วนหนึ่งของอินเดียยทางตอนเหนือของ เม็กซิโกซึ่งจัดว่า

เป็นอินเดียนที่มีความเจริญที่สุดกลุ่มหนึ่ง ความเจริญที่ปรากฏคือทาง เกษตรกรรม พืชที่ปลูกได้แก่ ข้าวโพด ถั่ว และพืชทอง ทั้งนิยมเลี้ยงไก่จวง เพราะจะนำขนไก่จวงมาใช้เป็นเครื่องประดับ หินและดินเหนียว เป็นวัตถุที่ใช้สร้างที่พักอาศัย การรวมตัวทางสังคมถึงระดับจัดตั้ง เป็นหมู่บ้าน เผ่าเด่นในพื้นที่นี้ได้แก่ เผ่านาวาโจ (Navajos) เผ่าอะปาเช (Apaches) และเผ่าปุบโล (Pueblo) เป็นต้น

4. อินเดียนตะวันตก (The Seed Gatheres or The California-Intermountain) เป็นกลุ่มอินเดียนที่อาศัยในพื้นที่ปัจจุบันคือเนวาดา และแคลิฟอร์เนียพื้นที่ส่วนใหญ่ค่อนข้างแห้งแล้ง บางแห่งเป็นทะเลทราย อาหารหลักคือพืช โดยนำเมล็ดพืชมาบดหรือไม่ เป็นแป้งนำมาปรุงเป็นอาหาร การล่าสัตว์เป็นไปอย่างยากลำบากเพราะสัตว์ส่วนใหญ่ตัวเล็ก อยู่กระจัดกระจายและมีจำนวนน้อย ผลไม้ที่มีมากและนิยมบริโภคกันคือลูกนัท และผลเบอร์รี่ เผ่าเด่นในพื้นที่นี้ได้แก่เผ่ายานา (Yana) และเผ่ามิวอค (Miwok)

5. อินเดียนตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Fishermen) เป็นกลุ่มอินเดียนที่อาศัย ในพื้นที่ปัจจุบันคือโอเรกอน และวอชิงตัน อาชีพหลัก คือทำประมง ล่าสัตว์ และ ตกสัตว์ แกะสลักไม้และต่อเรือ บริเวณนี้มีป่าไม้ปกคลุมหนาแน่น เผ่าเดิมในพื้นที่นี้ได้แก่เผ่าชินุก (Chinook) เผ่านุกกา (Nootka) และเผ่ายาคิมา (Yakima) เป็นต้น

1.4 ชาวยุโรปพัฒนาอารยธรรมสมัยโบราณ

ขณะอินเดียนกำลังสร้างสรรค์อารยธรรมขึ้นในทวีปอเมริกา ได้มีการสร้างสรรค์อารยธรรมเกิดขึ้นในอีก 3 แหล่งใหญ่ของโลก แหล่งแรกคือในทวีปแอฟริกาบนลุ่มน้ำไนล์ในอียิปต์ แหล่งที่สองคือในทวีปเอเชียในภูมิภาคเอเชียตะวันออก เอเชียใต้และเอเชียตะวันตกหรือตะวันออกกลาง โดยเฉพาะในตะวันออกกลางนี้อารยธรรมเกิดขึ้นบนดินแดนเมโสโปเตเมีย เอเชียไมเนอร์ และปาเลสไตน์ ในดินแดนปาเลสไตน์เป็นแหล่งกำเนิดลัทธิยูดาห์และคริสต์ศาสนา แหล่งที่สามคือในยุโรปทางตะวันออกเฉียงใต้ที่กรีก กรีกสร้างสรรค์อารยธรรมของตนเองและรับอารยธรรมจากลุ่มน้ำไนล์และตะวันออกกลางควบคู่ไปด้วย โรมันก้าวขึ้นมาอำนาจในยุโรปภายหลังการเสื่อมอำนาจของกรีก ในปลายศตวรรษที่ 4 ในคริสต์กาลจักรพรรดิของจักรวรรดิโรมันรับคริสต์ศาสนาเป็นศาสนาของจักรวรรดิโรมัน ในศตวรรษที่ 5 ถือเป็นกาลสิ้นสุดช่วงสมัยโบราณ (The Ancient Times) ก้าวเข้าสู่ช่วงสมัยกลางหรือยุคมืด จากศตวรรษที่ 5-15

(The Middle Ages or The Dark Ages) ช่วงเวลานี้ศาสนานำการเมือง พระมหากษัตริย์ กษัตริย์ วิชาความรู้สมัยกรีกและโรมันถูกเก็บและ ไม่นุญาตให้นำออกเผยแพร่ อย่างไรก็ตาม หนังสือและแนวความคิดของกรีกและโรมันยังคงอยู่และ ได้รับการเก็บรักษาไว้อย่างดีในสำนักสงฆ์ที่กรุงโรม

1.5 ไวกิง เยือนทวีปอเมริกาในปี 1000^a

นักคิดยุโรปไม่รู้หรือว่าเส้นทางตะวันตกที่พวกเขาคาดหวังว่าจะนำมาสู่เอเชียนี้ พวกไวกิง (Vikings) นักเดินเรือผู้มีความสามารถจากดินแดนสแกนดิเนเวียอันเป็นที่ตั้งของประเทศในปัจจุบันคือ นอร์เวย์และสวีเดนใช้เส้นทางตะวันตกนี้มาก่อน แทนการมาถึงเอเชียพวกไวกิง ได้ชื่อว่าเป็นชาวยุโรปพวกแรกที่มาเยือนทวีปอเมริกา ดินแดนที่ขวางกั้นระหว่างยุโรปกับเอเชีย

ประมาณปี 700 ไวกิงต้องการแสวงหาดินแดนใหม่เพื่อรองรับการเพิ่มขึ้นของประชากร และเพื่อการเผยแพร่คริสต์ศาสนา การสำรวจแบ่งออกเป็นสอง เส้นทางคือ เข้าสำรวจดินแดนตอนใต้ในส่วนที่เป็นหมู่เกาะอังกฤษ และมุ่งไปทางตะวันตกสู่เกาะ ไอซ์แลนด์ (Iceland) การเข้าตั้งมั่นของไวกิงที่เกาะ ไอซ์แลนด์มีขึ้นในศตวรรษที่ 9 ในปี 982 ภายใต้การนำของอีริค เดอ เร็ด (Eric the Red) นำเรือจากเกาะ ไอซ์แลนด์มุ่งไปทางตะวันตกค้นพบเกาะกรีนแลนด์ (Greenland) ลีฟ อีริคสัน (Leif Ericson) ลูกชายของอีริค เดอ เร็ดเติบโตที่เกาะกรีนแลนด์ ในปี 1000 ขณะลีฟอีริคสันนำเรือจากนอร์เวย์มุ่งสู่เกาะกรีนแลนด์ เรือถูกลมพายุพัดต้องแล่นไปทางตะวันตกเฉียงใต้และจำต้องขึ้นบกบริเวณชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือบริเวณคาบสมุทรลาบราดอร์ (Labrador) ของแคนาดาในปัจจุบัน ลีฟ อีริคสันเรียกดินแดนนี้ว่า ไวน์แลนด์ (Vinland) เพราะพื้นที่เต็มไปด้วยองุ่น ไม่มีการเข้าตั้งมั่นของไวกิงบนคาบสมุทรลาบราดอร์ เพราะถูกต่อต้านขัดขวางจากอินเดียน

1.6 เหตุแห่งการเกิดยุคค้นหาเส้นทางเดินเรือของชาวยุโรป

ในคริสต์ศตวรรษที่ 15 ซึ่งเป็นปลายยุคกลาง เป็นช่วงเวลาของการเริ่มการค้นหาเส้นทางเดินเรือของชาวยุโรปมายังเอเชียครั้งใหญ่ (The Great Age of European Discovery) มุ่งเพื่อทำการค้าขายเป็นประการสำคัญ ผลของการดำเนินการนอกจากจะเห็นโลกกว้างขึ้น สามารถติดต่อค้าขายกันคนานเอเชียได้แล้วนักเดินเรือยุโรปยังได้ค้นพบทวีปอเมริกาโดยบังเอิญอีกด้วย สาเหตุแห่งการเกิดยุคค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียเพื่อการค้า

ขายมีด้วยกัน 5 ประการสำคัญคือ

1.6.1 สงครามครูเสดทำให้ชาวยุโรปตีดาจในลันค้ำเอเซีย สงครามครูเสด (The Crusade War) เกิดในช่วงศตวรรษที่ 11-13 เป็นสงครามศาสนาระหว่างคริสต์ศาสนิกชนในคริสต์ศาสนากับมุสลิมในศาสนาอิสลาม คริสต์ศาสนิกชนโดยเฉพาะจากยุโรปตะวันตกมุ่งนำกองกำลัง เข้ายึดดินแดนปาเลสไตน์ซึ่งเป็นสถานที่ประสูติของพระเยซู องค์ศาสนดาของคริสต์ศาสนาจากการยึดครองของอาหรับและเตอร์กซึ่งเป็นมุสลิม การยึดครองดินแดนปาเลสไตน์อย่างเป็นทางการของคริสต์ศาสนิกชนไม่อาจเกิดขึ้นได้ แต่สงครามครูเสดช่วยเพิ่มการค้าและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในกระบวนการดำเนินธุรกิจการค้า ทั้งนี้เป็นเพราะเมื่อสิ้นสงครามครูเสดบรรดานักรบได้นำลันค้ำเอเซียอันได้แก่เครื่องเทศ พริกไทย ผ้าไหม แก้วเจียรไนเนื้อดี กัญชาม เครื่องลายครามจีนและเพชรพลอยกลับสู่ยุโรปตะวันตก ลันค้ำเหล่านี้สร้างความพอใจและเป็นที่ต้องการของชาวยุโรปตะวันตก มีพ่อค้าจากตะวันออกกลางและกรีกเดินทางสู่ยุโรปตะวันตกเพื่อธุรกิจการค้า พร้อมด้วยลันค้ำเอเซียพ่อค้าได้นำหนังสือและแนวความคิดของกรีกเข้าสู่ยุโรปตะวันตกควบคู่ไปด้วย กล่าวได้ว่าสงครามครูเสดช่วยทำให้เกิดการขยายตัวด้านการค้าและวิชาการของกรีกได้รับการฟื้นฟูศึกษาใหม่อีกครั้ง

1.6.2 ชาวอิตาลีเลียนทัวตเป็นพ่อค้าคนกลาง กำหนดราคาลันค้ำจากเอเซียสูงและคุมเส้นทางเดินเรือในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เมืองเวนิช และเจนัวกลายเป็นเมืองท่าหลักทางตอนเหนือของอิตาลีรับลันค้ำจากเอเซียและนำลันค้ำดังกล่าวออกจำหน่ายยังยุโรปตะวันตกในราคาแพงสร้างความไม่พอใจแก่ผู้บริโภคนยุโรปตะวันตก ขณะเดียวกันพ่อค้าอิตาลีเลียนที่เมืองเวนิช และเจนัวมุ่งคั่งร่ำรวยอย่างรวดเร็ว พ่อค้าอิตาลีเลียนให้เหตุผลที่ต้องกำหนดราคาลันค้ำแพงเพราะระยะทางขนส่งลันค้ำไกล เส้นทางววน และมีอันตรายระหว่างทางอันเนื่องจากโจรสลัดทางน้ำและโจรทางบก ลันค้ำต้องผ่านมือพ่อค้าคนกลางหลายครั้ง ตลอดจนลันค้ำต้องผ่านการเรียกเก็บภาษีจากเจ้าผู้ครองนครรายทางที่ลันค้ำผ่าน เส้นทางการค้ามี 3 สายสำคัญ คือ

1. สายเหนือ เริ่มจากอิตาลี ข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เรียบชายฝั่งตะวันออกของทะเลดำสู่เอเซีย ขึ้นบกที่อูร์เป็นพาหนะ ข้ามที่ราบกว้างใหญ่ของเอเซียกลางถึงจีน
2. สายกลาง เริ่มจากอิตาลี ข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมุ่งสู่ชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของเอเซีย ขึ้นบกและล่องเรือตามลุ่มแม่น้ำไทกริส-ยูเฟรติสสู่อ่าวเปอร์เซีย เรียบชาย

ฝั่งตะวันตกของอินเดีย ข้ามอ่าวเบงกอล เรียบชายฝั่ง เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขึ้นไปทางเหนือถึงจีน

3. สายชาติ เริ่มจากอิตาลี ข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมุ่งสู่ชายฝั่งอียิปต์ ผ่านทะเลแดง ข้ามทะเลอาหรับ เรียบชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของอินเดีย ข้ามอ่าวเบงกอล เรียบชายฝั่ง เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขึ้นไปทางเหนือถึงจีน

1.6.3 มุสลิมและเตอร์กคุมเส้นทางบกในตะวันออกกลาง ดินแดนตะวันออกกลางหรือเอเชียตะวันตกเป็นทางเชื่อมทางผ่านระหว่างยุโรปและเอเชีย มุสลิมและเตอร์กคุมเส้นทางบกดังกล่าว พ่อค้ายุโรปที่จำเป็นต้องใช้เส้นทางบกเพื่อการค้า ต้องเสียค่าผ่านทางแก่กลุ่มบุคคลดังกล่าว และบ่อยครั้งมักถูกปล้นสะดมก็สินค้า สร้างความเสียหายแก่การทำการค้าเป็นอย่างมาก

1.6.4 เกิดยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ : ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (The Renaissance Period) อยู่ระหว่างศตวรรษที่ 14-16 ซึ่งเป็นช่วงตอนปลายของสมัยกลางและสิ้นสุดลงในช่วงตอนต้นของสมัยใหม่ (The Modern Times) ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการเริ่มในอิตาลีเพราะสาเหตุ 3 ประการคือประการแรกอิตาลีใกล้กรีซและเอเชียทำให้อิตาลีเป็นยุโรปตะวันตกส่วนแรกที่นักวิชาการจากยุโรปตะวันออกและเอเชียมาเยือน เหตุผลประการที่สองเพราะอารยธรรมความเจริญของโรมันโบราณคงอยู่ในอิตาลี และประการที่สามเพราะกรุงโรมเป็นศูนย์กลางของคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก และกรุงโรมมีส่วนช่วยอนุรักษ์อารยธรรมโลกโบราณให้คงอยู่ในอิตาลี

ในยุคกลางชาวยุโรปส่วนใหญ่เชื่อว่าโลกแบน หากเดินเรือห่างฝั่งไกล ๆ อาจตกโลกได้หรืออาจถูกผีร้ายในทะเลกลืนกิน แต่มีชาวยุโรปที่มีการศึกษาจำนวนน้อยไม่เชื่อในเรื่องดังกล่าวข้างต้นเพราะจากการได้ศึกษาอ่านตำรากรีกโบราณได้รับการยืนยันว่าโลกกลม ทั้งได้เห็นเงาของโลกที่กลมเมื่อเกิดสุริยุคราสและจันทรคราส ผู้มีการศึกษาเหล่านี้ได้คิดต่อไปว่าถ้าโลกกลมจริงและมีขนาดเล็กย่อมมีความเป็นไปได้ที่จะมายังเอเชียโดยแล่นเรือไปทางตะวันตก แทนการแล่นข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนนานน้ำที่อิตาลีอ้างเป็นเจ้าของ นักคิดของสเปนและโปรตุเกสให้ความสนใจมากในการจะมายังเอเชียโดยแล่นเรือไปทางตะวันตก ทั้งหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะค้นพบเส้นทางเดินเรือสายใหม่

นอกจากนักคิดชาวยุโรปจะมีความมั่นใจว่าโลกกลมแล้ว กล่าวได้ว่าบทความของ มาร์โค โปโลมีอิทธิพลอย่างมากต่อชาวยุโรปตะวันตกเพื่อการค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่ที่ไม่ ต้องใช้ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมายังเอเชีย¹¹ มาร์โค โปโล (Marco Polo 1254?-1324?) เขียนบทความบรรยายความมั่งคั่งของจีนสู่สายตาศาวยุโรปในปลายศตวรรษที่ 13 มาร์โค โปโล เป็นชาวอิตาลี เกิดที่เมืองเวนิซ พ่อและลุงเป็นพ่อค้า เมื่ออายุได้ 17 ปี ได้ร่วมเดินทาง กับพ่อและลุง เข้าค้าขายในจีน จีนขณะนั้นอยู่ภายใต้การปกครองของกุบไลข่าน (Kublai Khan 1216-1294) ปฐมกษัตริย์ราชวงศ์มองโกล (Mongol Dynasty) มาร์โค โปโลอยู่รับ ใช้กุบไลข่านเป็นเวลานาน ในปี 1295 มาร์โค โปโลเดินทางกลับอิตาลีพร้อมเพชรนิลจินดาของ มีค่ามากมายที่กุบไล ข่านประทานให้ ในปี 1296 เกิดสงครามระหว่างเวนิซกับเจนัว มาร์โค โปโลถูกจับขังคุก ขณะ เป็นนักโทษได้เขียนหนังสือชื่อ *The Book of Ser Marco Polo* บรรยายความมั่งคั่งของจีน โดยเฉพาะชีวิตที่สุขสบายในราชสำนัก และของเครื่องใช้ที่ล้วนทำด้วย ทองคำ เพชรพลอย ชาวยุโรปบางคนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้กล่าวหาว่ามาร์โค โปโลโกหก แต่นักเดินเรือและนักภูมิศาสตร์สนใจในรายงานที่มาร์โค โปโลเขียนเกี่ยวกับมหาสมุทรกว้างใหญ่ทาง ตะวันออกของจีน ขณะเดียวกันต่างตั้งคำถามถามกันว่ามหาสมุทรทางตะวันตกของจีนนี้เป็นมหา สมุทรเดียวกันกับมหาสมุทรทางตะวันตกของยุโรปหรือเปล่า? โดยแท้จริงแล้วถ้าดูแผนที่ในปัจจุบัน จะเห็นว่ามหาสมุทรทางตะวันตกของจีนคือมหาสมุทรแปซิฟิก ส่วนมหาสมุทรทางตะวันตกของยุโรป คือมหาสมุทรแอตแลนติกนั่นเอง

ในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ นอกจากชาวยุโรปจะมั่นใจว่าโลกกลมและบทความของมาร์โค โปโลได้แพร่หลายออกสู่สายตาศาวยุโรปแล้ว สิ่งประดิษฐ์ใหม่ 4 ชิ้น นับได้ว่ามีส่วนอย่างมากใน อันทำให้สามารถค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่สู่เอเชียเป็นผลสำเร็จ¹² กล่าวคือ

ก. เข็มทิศ (Compass) มาร์โค โปโลนำเข็มทิศจากจีนมายุโรปในศตวรรษที่ 13 เข็มทิศช่วยนำทาง ทำให้นักเดินเรือสามารถเดินเรือได้ถูกทิศ ตรงจุดมุ่งหมายปลายทางที่จะ ไปแผ่นดินแดนนี้ที่อยู่ห่างฝั่ง โกล ๆ ในสมัยกลางการเล่นเรือห่างฝั่งเป็นเรื่องยากลำบาก นักเดิน เรือต้องอาศัยยอดหอคอยโบสถ์หรือยอดเขาส่ง เป็นเป้าหมายในการเดินเรือ

ข. อุปกรณ์ที่ช่วยบ่งชี้ให้นักเดินเรือรู้ว่าตำแหน่งที่อยู่ของเรือว่าอยู่ที่ละติจูด และลองจิจูดเท่าใด (Astrolabe) ในสมัยกลางหากนักเดินเรือต้องการรู้ตำแหน่งของเรือ นัก

เดินเรือจะอาศัยตำแหน่งดาวช่วยบ่งชี้

ค. ดินปืน จีนรู้จักดินปืนเป็นพวกแรกโดยใช่ ดินปืนเพื่อการเฉลิมฉลองในเทศกาลสำคัญและใช้ในการสู้รบ พ่อค้าอาหรับเป็นผู้นำดินปืนเข้าสู่ยุโรปในศตวรรษที่ 14 ในยุโรปดินปืนถูกใช้ทำกระสุนปืน เรือสินค้ายุโรปติดปืนใหญ่พร้อมกระสุนปืนเพื่อคุ้มกันเรือในต่างแดนและเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้า

ง. การพิมพ์ ก่อนประดิษฐ์แท่นพิมพ์ การมายังไวน์แลนด์ในทวีปอเมริกาเหนือของวอชิงตันปี 1000 หรือการเดินทางมาจีนของมาร์โค โปโล ในศตวรรษที่ 13 รู้กันเพียงในชนกลุ่มน้อยเท่านั้นด้วยการบอกกล่าวเล่ากันและมีบางครั้งเรื่องราวสับสน ข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อน การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรในรูปแบบหนังสือหายาก และมีราคาแพงเพราะต้องเขียน คัดลอกด้วยมือ ทั้งผู้สามารถเขียนได้และผู้อ่านได้มีน้อยคน ในปี 1450 โจฮันน์ กูเตนเบิร์ก (Johann Greeting 1400?-1468?) ชาวเยอรมนีได้ประดิษฐ์แท่นพิมพ์ แท่นพิมพ์ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพคือพิมพ์ได้ทีละหลายเล่ม ราคาหนังสือถูกลง อันเป็นการช่วยเผยแพร่ความรู้ให้กระจายทั่วยุโรป โดยเฉพาะในเรื่องการเดินทางของมาร์โค โปโล และความมั่นคงของจีนที่มาร์โค โปโลได้บรรยายไว้อย่างชัดเจน

1.6.5 ประมุขให้การสนับสนุน ในศตวรรษที่ 15 ซึ่งเป็นช่วงปลายยุคกลาง บทบาทของศาสนาเสื่อมลงเป็นลำดับ ชาวยุโรปได้ศึกษารู้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ศาสนาไม่นำการเมือง เช่นในอดีต ประมุขของกลุ่มประเทศทางยุโรปตะวันตกเริ่มให้การสนับสนุนการเดินทางเรือเพื่อค้นหาเส้นทางน้ำสายใหม่ ที่ไม่ใช้ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเพื่อมุ่งมายังเอเชีย

กล่าวสรุปได้ว่ายุคค้นหาเส้นทางเดินเรือของชาวยุโรปมายังเอเชีย (The Great Age of European Discovery) เริ่มกลางศตวรรษที่ 15

1.7 โปรตุเกสเป็นชาติแรกที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียเริ่มในกลางศตวรรษที่ 15

เพราะโปรตุเกสต้องการสินค้าเอเชีย ไม่พอใจที่อิสลามกำหนดราคาสินค้าเอเชียสูง และขัดขวางการใช้น่านน้ำทะเลเมดิเตอร์เรเนียน โปรตุเกสมีชายฝั่งตะวันตกและใต้ติดมหาสมุทรแอตแลนติก และประมุขให้การสนับสนุนเพื่อการค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่ ด้วยปัจจัยดังกล่าวข้างต้นโปรตุเกสจึงดำเนินการเป็นชาติแรก โดยเจ้าชายเฮนรี นาวิกบุรุษ (Prince Henry the Navigator 1394 -1460) ราชโอรสของพระเจ้าจอห์นที่ 1 แห่งโปรตุเกส จัด

ตั้งโรงเรียนสอนการเดินเรือ สนับสนุนนักเดินเรือให้ทำการสำรวจชายฝั่งตะวันตกของแอฟริกา
เรื่อยลงมาทางใต้ ส่งนักเดินเรือโปรตุเกสไปบราซิลเพื่อเรียนรู้การทำอุปกรณ์ทุกรูปแบบเพื่อช่วย
ให้การเดินเรือของโปรตุเกสก้าวหน้าทัดเทียมกับอิตาลี ผลงานที่ปรากฏในช่วงสมัยของเจ้าชาย
เฮนรีคือ นักเดินเรือโปรตุเกสได้ค้นพบหมู่เกาะหลายแห่งในมหาสมุทรแอตแลนติกตามแนวชายฝั่ง
ตะวันตกของแอฟริกาคือหมู่เกาะคานารี (Canary Islands) หมู่เกาะอะซอเรส (Azores)
หมู่เกาะมาเด이라 (Madeira) และล่าสุดคือหมู่เกาะเคปเวอร์เด (Cape Verde Islands)¹³

บาร์โธโลมิว ไดแอสมาถึงแหลมกู๊ดโฮปในปี 1486

ในปี 1486 บาร์โธโลมิว ไดแอส (Bartholomew Diaz 1450?-1500)
นักเดินเรือโปรตุเกสนำเรือเรียบชายฝั่งตะวันตกของแอฟริกาฝั่งใต้ ถึงแหลมใต้สุดของทวีป
แอฟริกา เพราะต้องเผชิญพายุ ขาดน้ำและเสบียงอาหาร ทั้งไม่มีแผนที่นำทางต่อเป็นเหตุให้
ไดแอสต้องนำเรือกลับโปรตุเกส ไดแอสเรียกแหลมนี้ว่าแหลมพายุ (Cape of Storm) แต่พระ
เจ้าจอห์นที่ 2 ซึ่งปกครองโปรตุเกสระหว่างปี 1481 - 1495 ให้ชื่อแหลมนี้ใหม่ว่าแหลมแห่ง
ความหวัง (Cape of Good Hope) ด้วยหวังว่าจากแหลมนี้จะพบเส้นทางเดินเรือสู่เอเชีย¹⁴

วาสโก ดา กามาอ้อมแอฟริกาถึงอินเดียในปี 1498

วาสโก ดา กามา (Vasco da Gama 1469? - 1524) นักเดินเรือโปรตุเกส
ค้นพบเส้นทางเดินเรือสายใหม่มาซีกโลกตะวันออก ขึ้นบกที่อินเดีย : ดา กามาใช้แผนที่ของไดแอส
นำทางในการเดินเรือ ดา กามา นำเรืออ้อมแหลมกู๊ดโฮป เรือแล่นเรียบชายฝั่งตะวันตกของ
แอฟริกาขึ้นไปทางเหนือ หยุดบ่อยครั้งเพื่อเติมน้ำจืดและเสบียงอาหาร ได้ขึ้นฝั่งเมืองจาก
เอธิโอเปียนำทางข้ามมหาสมุทรอินเดีย ในปี 1498 เรือเข้าเทียบท่าเมืองกาลิกัท
(Calicut) ของอินเดีย¹⁵ ดา กามา กลับโปรตุเกสพร้อมเครื่องเทศ เพชรพลอยมูลค่ามากมาย
และจดหมายของเจ้าผู้ครองกาลิกัทยืนยันการมาถึงอินเดียของดา กามาและเสนอรายชื่อสินค้าที่
อินเดียมีคือพริกไทย อบเชย ชิง กานพลู เพชรพลอย ตลอดจนได้บ่งชี้สินค้าที่อินเดียต้องการค้า
ขายกับโปรตุเกสคือทองคำ เงินและผ้ากำมะหยี่ การค้ากับอินเดียทำให้โปรตุเกสมั่งคั่งอย่างรวดเร็ว
เร็ว เมืองลิสบอนซึ่งเป็นเมืองหลวงของโปรตุเกสกลายเป็นท่าเรือชุมทางการค้าของยุโรปตะวันตก

เส้นทางเดินเรือสายใหม่จากยุโรปมายังเอเชียถูกค้นพบโดยนักเดินเรือโปรตุเกสในปี 1498 นี้เอง

2. การเดินเรือ การสำรวจและประกาศยึดครองดินแดนของสเปน

สเปนเป็นชาติที่สองที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียเริ่มดำเนินการในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15

2.1 โคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาโดยบังเอิญในปี 1492 โคลัมบัส เชื่อว่าโลกกลม

เมื่อบาร์โธโลมิว ไดแอสนำเรือเทียบท่าลิสบอนในปี 1486 คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus 1451 - 1506) นักเดินเรืออิตาลีร่วมอยู่ในฝูงชนที่ต้อนรับการมาของไดแอส โคลัมบัสเกิดที่เจนัว พ่อเป็นช่างทอผ้ายากจนแต่ได้พยายามส่งโคลัมบัสเข้ารับการศึกษานักเดินเรือ โคลัมบัสได้เรียนรู้ภาษาละติน ภูมิศาสตร์และการเดินเรือ โคลัมบัสปรารถนาจะเป็นนักเดินเรือ เคยร่วมเดินเรือในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ในน่านน้ำยุโรปทางตอนเหนือ เคยเข้าเยือนอังกฤษและไอซ์แลนด์ เคยได้ยินเรื่องการเดินเรือของลีฟ อีริคสันในปี 1000 เคยอ่านเรื่องการเดินทางมาเงินของมาร์โค โปโล โคลัมบัสเชื่อว่าโลกกลม คิดถึงความเป็นไปได้ในการมายังเอเชียโดยแล่นเรือออกจากชายฝั่งตะวันตกของยุโรปไปทางตะวันตก

โปรตุเกสปฏิเสธให้การสนับสนุนโคลัมบัส

คนส่วนใหญ่ในอิตาลีไม่สนใจแสวงหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่มายังเอเชีย อิตาลีพอใจในการคงยึดครองเส้นทางสายเก่าคือใช้น่านน้ำทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ขึ้นบกมุ่งเดินทางสู่อินเดียและจีน เพราะโคลัมบัสมั่นใจว่าไม่ได้รับการสนับสนุนจากอิตาลี จึงตัดสินใจเดินทางมาโปรตุเกสหวังจะได้รับการอุปถัมภ์จากรัฐบาลโปรตุเกสเพื่อค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่ แต่รัฐบาลโปรตุเกสปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือโคลัมบัสเพราะไม่สนใจในแนวความคิดของโคลัมบัส โคลัมบัสเป็นชาวอิตาลี และโปรตุเกสมุ่งให้ความสนใจในเส้นทางอ้อมอัฟริกาไปเอเชีย ทั้งไม่อาจสนองในข้อเสนองาน 3 ประการของโคลัมบัสได้ คือขอกองเรืออย่างน้อย 5 ลำ ลูกเรือชายฉกรรจ์ประจำในกองเรือ 5 ลำ และเงินจำนวนหนึ่งเพื่อใช้ในการดำเนินการ อังกฤษเป็นอีกประเทศที่ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือแก่โคลัมบัส โคลัมบัสจึงมุ่งขอความช่วยเหลือจากสเปน

สเปนให้การสนับสนุนโคลัมบัส

ที่สเปนนี้โคลัมบัสขอพักอาศัยที่วัดใกล้เมืองพาลอส (Palos) เจ้าอาวาสได้รับรู้แนวความคิดของโคลัมบัส และได้นำเสนอต่อพระนางอิซาเบลลามาเหสีของพระเจ้าเฟอร์ดินานด์ที่ 5 แห่งสเปน (Ferdinand V 1452 - 1516, Isabella I 1451 - 1501) โคลัมบัสถูกเรียกตัวเข้าเฝ้า ได้มีโอกาสเสนอแนวความคิดที่เชื่อว่าโลกกลม และการแล่นเรือจากชายฝั่งตะวันตกของยุโรปจะสามารถมาถึงเอเชียได้ พร้อมทั้งได้เรียกร้องอุปการะเพื่อใช้ในการเดินทาง และผลตอบแทนที่ควรได้รับคือ เรือ 5-6 ลำพร้อมลูกเรือ ตำแหน่งนายทหารเรือ ข้าหลวงประจำดินแดนที่พบ และของมีค่าจำนวน 10% จากดินแดนที่พบ พระนางอิซาเบลลามาเหสีไม่อาจสนองคำเรียกร้องของโคลัมบัสได้ในทันทีเพราะสเปนต้องทำสงครามปราบปรามพวกมัวร์ (Moors) จากแอฟริกาที่เข้ารุกรานสเปน ภายหลังจากปราบมัวร์ได้พระนางอิซาเบลลามาเหสีจึงให้การอุปการะโคลัมบัสก่อนที่โคลัมบัสจะมุ่งเดินทางไปขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลฝรั่งเศส

ก่อนออกเดินทาง พระนางอิซาเบลลามาเหสีแต่งตั้งให้โคลัมบัสเป็นพลเรือเอกแห่งทะเลมหาสมุทร (Admiral of the Ocean Sea) เป็นทั้งผู้สำเร็จราชการ (Viceroy) และข้าหลวง (Governor) ในดินแดนที่พบและมอบเรือเพื่อใช้ในการเดินทาง 3 ลำ คือ ซานตามาเรีย (Santa Maria) เป็นเรือลำใหญ่สุด หนัก 100 ตัน ถูกกำหนดเป็นเรือธงหรือเรือนำ พินตา (Pinta) หนัก 50 ตัน และนินา (Nina) หนัก 40 ตัน โคลัมบัสลำบากมากในการหาลูกเรือ เพราะทุกคนต่างหวาดกลัวการแล่นเรือห่างฝั่งไกล ๆ โคลัมบัสใช้วิธีหาลูกเรือโดยสัญญาจะขออิสระภาพให้แก่นักโทษที่มาเป็นลูกเรือ ส่วนลูกเรืออื่นจะได้ส่วนแบ่งเป็นทองคำถ้าพบ ด้วยวิธีการนี้โคลัมบัสหาลูกเรือได้ 88 คน เข้าประจำการในเรือ 3 ลำ¹⁶

เช้าวันที่ 3 สิงหาคม 1492 กองเรือออกจากท่าเมืองพาลอส 9 วันต่อมาเข้าเทียบชายฝั่งหมู่เกาะคานารี เพื่อเติมน้ำจืด เสบียงอาหาร และซ่อมเรือพินตาและนินา หลังจากซ่อมเรือทั้งสองลำเสร็จจึงได้นำเรือมุ่งสู่ท้องน้ำทางตะวันตก ใช้เวลา 70 วันข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก ลูกเรือหวาดกลัวและอยากกลับสเปน โคลัมบัสต้องบังคับให้เรือแล่นต่อไปโดยหลอกว่าเรือกำลังมุ่งสู่หมู่เกาะอินเดีย

โคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาในปี 1492

ระหว่างการเดินทางที่ยาวนาน ลูกเรือมีท่าทีจะก่อจลาจล ทั้งเสียบียงอาหารเหลืออยู่ น้อยมาก 11 ตุลาคม 1492 มองเห็นฝั่ง 12 ตุลาคม 1492 เรือเทียบชายฝั่งบริเวณเกาะเล็ก ๆ ของหมู่เกาะบาฮาม่า (Bahamas) โคลัมบัสเรียกเกาะนี้ว่าเกาะซาน ซาลวาโดร์ (San Salvador) ปัจจุบันเกาะนี้รู้จักกันในนามเกาะวัตลิงส์ (Watlings Island) หลังจากนั้นใช้เวลาหลายอาทิตย์แล่นสำรวจรอบหมู่เกาะบาฮาม่า เพื่อหาแผ่นดินใหญ่เอเชีย ผลคือได้ค้นพบหมู่เกาะคิวบา (Cuba) และหมู่เกาะฮิสพานีโอลา (Hispaniola or Haiti) ทุกแห่งพบมิตรชนพื้นเมืองผิวสีน้ำตาล โคลัมบัสเรียกชนพื้นเมืองว่าอินเดียนเพราะคิดว่าได้มาถึงอินเดีย และเรียกดินแดนนี้ว่าอินดีส (The Indies) ปัจจุบันดินแดนนี้คือหมู่เกาะเวส อินดีส (The West Indies) โคลัมบัสไม่รู้ว่าดินแดนนี้คือโลกใหม่ ทั้งไม่คาดคิดมาก่อนว่าดินแดนใหม่นี้อยู่ระหว่างยุโรปตะวันตก กับเอเชียตะวันออกเฉียง 24 ธันวาคม 1492 ซานตา มาเรียอับปาง โคลัมบัสต้องลงเรือหนีกลับถึงสเปนในวันที่ 15 มีนาคม 1493 ได้รับการต้อนรับเยี่ยงวีรบุรุษโดยชาวสเปนส่วนใหญ่ เชื่อว่าโคลัมบัสมาถึง เอเชีย และได้พบเส้นทางเดินเรือสายใหม่¹⁷

กันยายน 1493 โคลัมบัสนำเรือมายังหมู่เกาะอินเดียนเป็นครั้งที่สองพร้อมกองเรือ 17 ลำ และลูกเรือประมาณ 1,200 คน ค้นพบเปอร์โต ริโก (Puerto Rico) และหมู่เกาะลีวาร์ด (Leeward Islands)

กำหนดเส้นแบ่งเขตอำนาจระหว่างสเปนและโปรตุเกสในปี 1493

เพราะรัฐบาลสเปนให้การสนับสนุนโคลัมบัสเพื่อค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่มายังเอเชีย ทำให้รัฐบาลโปรตุเกสไม่พอใจ นำไปสู่ปัญหาการมีสิทธิเข้าสำรวจและตั้งมั่นในโลกใหม่ รัฐบาลโปรตุเกสเรียกร้องให้สันตปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 6 (Pope Alexander IV) อยู่ในตำแหน่งระหว่างปี 1492 - 1503 ตัดสินชี้ขาด ในปี 1493 สันตปาปา อเล็กซานเดอร์ที่ 6 กำหนดเส้นแบ่งเขต (The Line of Demarcation of 1493) ลากจากขั้วโลกเหนือลงมาผ่านมหาสมุทรแอตแลนติก ห่างจากหมู่เกาะอะซอร์สไปทางตะวันตกประมาณ 600 ไมล์ พื้นที่ทั้งหมดทางตะวันตกของเส้นสเปนมีสิทธิเข้าสำรวจและครอบครองตั้งมั่น พื้นที่ทั้งหมดทางตะวันออกของเส้นโปรตุเกสมีสิทธิเข้าสำรวจและครอบครองตั้งมั่น ในปี 1494 สเปน และโปรตุเกสตกลง

เขยิบเส้นแบ่งเขตปี 1493 ออกไปทางตะวันตกเพิ่มมากขึ้นจากเดิม ถึงประมาณเส้นแวงที่ 45° ตะวันตก¹⁸ เส้นแบ่งเขตลากผ่านอเมริกาใต้ เป็นผลทำให้พื้นที่ส่วนใหญ่ของบราซิล (Brazil) อยู่ทางตะวันออกของเส้น ดังนั้นบราซิลจึงเป็นดินแดนแห่งเดียวในทวีปอเมริกาที่เป็นอาณานิคมของโปรตุเกสในเวลาต่อมา

การเดินทางครั้งที่สามของโคลัมบัสเกิดขึ้นในปี 1498 มาถึงแผ่นดินใหญ่ของอเมริกาใต้ประมาณบริเวณที่เป็นเวเนซุเอลา (Venezuela) ในปัจจุบัน¹⁹ ไม่พบทองคำหรือเมืองใหญ่ตั้งคาบหวังไว้ รัฐบาลสเปนผิดหวังแต่โปรตุเกสในปี 1498 นี้ ประสบผลสำเร็จในการค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่มายังเอเชียโดยวาสดา กามาอ้อมอัฟริกามาถึงอินเดีย

การเดินทางครั้งที่สี่เกิดขึ้นในปี 1502 นับเป็นครั้งสุดท้ายของโคลัมบัส โคลัมบัสมาถึงอเมริกากลาง เข้าสำรวจฮอนดูรัส (Honduras) เรื่อยลงไปถึงปานามา (Panama)²⁰ โคลัมบัสลงมากเพราะแผนที่ที่มีในมือ บ่งชี้ว่าดินแดนใหม่นี้เป็นส่วนหนึ่งของจีนหรืออินเดีย แต่เมื่อเข้าสำรวจไม่พบในสิ่งคาดหวังคือกษัตริย์ ทองคำ พระราชวัง เครื่องเทศ เพชรพลอย และผู้รู้ สิ่งที่พบเห็นทั่วไปทุกแห่งคือป่าไม้สุดลูกหูลูกตา คนป่าอาศัยในกระท่อม บางคนมีเครื่องประดับเป็นทองคำ ซึ่งบางครั้งจะนำทองคำมาแลกเปลี่ยนเป็นลูกบัต ในปี 1506 โคลัมบัสสิ้นชีวิตที่สเปนด้วยความผิดหวังและขมขื่น โคลัมบัสไม่รู้หรือว่าเขาได้ค้นพบโลกาใหม่ และเปิดโลกาใหม่ให้ชาติยุโรปตะวันตกได้เข้าสำรวจในเวลาต่อมา

2.2 ประกาศชื่อโลกาใหม่ว่า อเมริกา

ภายหลังการเดินทางมาโลกาใหม่ของโคลัมบัส ในเวลาต่อมานักสำรวจจากยุโรปตะวันตกได้แก่สเปน โปรตุเกส อັกฤษ ฝรั่งเศส และฮอลแลนด์ พวกกันเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมาโลกาใหม่เพื่อค้นหาเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Passage) โดยหวังว่าเส้นทางนี้อาจเป็นแม่น้ำหรือทะเลสาบใหญ่ในโลกาใหม่ที่จะนำไปสู่การเดินทางถึงเอเชีย

สเปนให้ความสนใจในโลกาใหม่อย่างต่อเนื่อง กษัตริย์สเปนมุ่งเน้นให้มีการสำรวจโลกาใหม่เพื่อเผชิญโชค และเผยแพร่คริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก ในช่วงปี 1499 - 1502 นักเดินเรืออิตาลีชื่อ อเมริโก เวสปุชชี (Amerigo Vespucci 1451 - 1512) รับจ้างสเปนเข้าสำรวจทวีปอเมริกา ภายหลังการเข้าสำรวจ เวสปุชชีก็ยืนยันว่าดินแดนนี้เป็นดินแดนใหม่หรือโลกาใหม่ ไม่ใช่ส่วนใด ๆ ของเอเชีย และเขาเองเคยเข้าสำรวจมาแล้วในปี 1487 ก่อน

โคลัมบัส²¹ ค่ายืนยันของ เวสบุชซึ่งถูกพิมพ์ออกเผยแพร่และเพื่อเป็นเกียรติแก่เวสบุช นัก
ภูมิศาสตร์เรียกโลกใหม่นี้ว่าทวีปอเมริกา (America)

2.3 ปอง เด ลีออน ค้นพบฟลอริดาในปี 1513

ภายหลังการกำหนดเส้นแบ่งเขตปี 1494 สเปนได้เข้าสำรวจและจัดตั้งอาณานิคม
หลายแห่งบนหมู่เกาะเวส อินดีส ทั้งให้ความสนใจมุ่งเข้าสำรวจอเมริกากลางและอเมริกาใต้
สเปนไม่สนใจในอเมริกาเหนือเพราะคาดคิดว่ามีทองคำน้อย แต่ในปี 1513 ข้าหลวงสเปนแห่ง
เปอร์โตริโก คือปอง เด ลีออน (Ponce de Leon 1460? - 1521) มุ่งค้นหา น้ำพุศักดิ์สิทธิ์
(The Fountain of Youth) ในแผ่นดินใหญ่ของอเมริกาเหนือตามคำบอกเล่าของอินเดียยว่า
น้ำพุนี้หากใครได้ดื่มจะหายจากโรคภัยไข้เจ็บและมีชีวิตนิรันดร์ และอินเดียยที่อยู่ใกล้ น้ำพุศักดิ์สิทธิ์
มีเครื่องประดับเป็นทองคำมากมาย โดยแท้จริงแล้วเด ลีออน สนใจในทองคำมากกว่าความ
วิเศษของน้ำพุ จากเปอร์โตริโกนำเรือมุ่งขึ้นเหนือ กลางเดือนมีนาคม 1513 เรือเทียบชายฝั่ง
คาบสมุทรใหญ่ ตั้งชื่อคาบสมุทรนี้ว่าฟลอริดา (Florida) เพราะพื้นที่เต็มไปด้วยดอกไม้
เด ลีออน ไม่พบน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ เขาเป็นสเปนคนแรกที่มาถึงฟลอริดาซึ่งเป็นแผ่นดินใหญ่ส่วนหนึ่งของ
สหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน และอ้างยึดครองดินแดนฟลอริดาเป็นของสเปน

2.4 บัลบัว ค้นพบมหาสมุทรแปซิฟิกในปี 1513²³

ในปี 1513 วาสกา เด บัลบัว (Vasca de Balboa 1475 - 1517) นัก
สำรวจสเปนมาทวีปอเมริกาหวัง เชนิซุซอค บัลบัวขึ้นบกที่ปานามาในอเมริกากลางผูกมิตรกับอิน
เดียยและได้ยืมอินเดียยพุดถึงท้องน้ำกว้างใหญ่ทางฝั่งตะวันตกของปานามา บัลบัวหวังว่าท้องน้ำ
นี้จะ เป็นทางน้ำสู่เอเชีย บัลบัวพร้อมพวกเดินข้ามบริเวณคอคอดปานามาสู่ชายฝั่งตะวันตก ได้พบ
ท้องน้ำกว้างใหญ่ซึ่งไม่มีคนชาวคานาเดเคยเห็นมาก่อน เพราะท้องน้ำนี้ถูกพบจากการเดินทางมา
ทางใต้ บัลบัวเรียกท้องน้ำนี้ว่าทะเลใต้ (The South Sea) ต่อมาถูกเปลี่ยนชื่อเป็นมหาสมุทร
แปซิฟิก บัลบัวประกาศทะเลใต้และปานามาเป็นของสเปน อินเดียยชักชวนให้บัลบัวเดินทางต่อ
มุ่งลงใต้ เพราะดินแดนทางใต้รู้จักกันในนามว่าดินแดนแห่งทองคำ (The Land of Gold)
ดินแดนนี้ปัจจุบันคือเปรูของอินคา บัลบัวมุ่งสู่เปรูแต่ถูกข่าระหว่างทาง

2.5 มาเจลแลน มาถึงหมู่เกาะฟิลิปปินส์ในปี 1521

การค้นพบทะเลใต้ของบัลบัวในปี 1513 เป็นการพิสูจน์ว่าโคลัมบัสไม่ได้มาถึงเอเชียแต่โคลัมบัสได้ค้นพบโลกใหม่คือทวีปอเมริกา นักสำรวจยุโรปตะวันตกพยายามค้นหาเส้นทางมาเอเชียเพื่อการค้า ไม่สนใจทวีปอเมริกาเพราะคิดว่าป่าเถื่อน เฟอร์ดินานด์ มาเจลแลน (Ferdinand Magellan 1480? - 1521) นักเดินเรือโปรตุเกสเชื่อว่าถ้านำเรือออกจากชายฝั่งตะวันตกของยุโรปมุ่งมาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้จะพบเส้นทางอ้อมทวีปอเมริกา อันจะเป็นทางนำสู่เอเชีย รัฐบาลโปรตุเกสไม่สนใจในแนวความคิดของมาเจลแลน ดังนั้นมาเจลแลนจึงเดินทางมาสเปน พระเจ้าชาลส์ที่ 1 ปกครองสเปนระหว่างปี 1516 - 1556 ยอมรับในแนวความคิดของมาเจลแลนและรับอุปถัมภ์โดยมอบเรือ 5 ลำ พร้อมลูกเรือ 300 คนเพื่อการเดินทางแก่มาเจลแลน

20 กันยายน 1519 มาเจลแลนออกเดินทางจากสเปน เป็นเวลาหลายเดือนที่เขานำเรือมุ่งลงใต้ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกแล่นเรียบชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาใต้เพื่อหาทางนำออกสู่เอเชีย ผลการสำรวจได้พบช่องแคบตอนปลายสุดของอเมริกาใต้ ปัจจุบันคือช่องแคบมาเจลแลน (Strait of Magellan) ช่องแคบนี้เป็นทางออกสู่ทะเลใต้ที่บัลบัวเคยค้นพบเมื่อปี 1513 มาเจลแลนเรียกท้องน้ำนี้ว่า มหาสมุทรแปซิฟิก (The Pacific Ocean) โดยไม่รู้ว่าเป็นท้องน้ำเดียวกันกับทะเลใต้ของบัลบัว การเดินทางข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกเป็นไปอย่างยากลำบาก เผอิญพายุ เรือ 2 ใน 5 ลำอับปางพร้อมลูกเรือ ลูกเรือที่เหลืออีก 3 ลำต้องเผชิญปัญหาขาดแคลนอาหาร น้ำและอ่อนเพลียมาก เกือบ 4 เดือนต่อมาได้พบหมู่เกาะ มาเจลแลนเรียกหมู่เกาะนี้ว่าหมู่เกาะฟิลิปปินส์ (The Philippines) เพื่อเป็นเกียรติแก่เจ้าชายฟิลิปซึ่งเป็นโอรสของพระเจ้าชาลส์ที่ 1 แห่งสเปน มาเจลแลนมั่นใจว่าหากนำเรือมุ่งตะวันตกต่อไปจะสามารถมาถึงเอเชียได้ ในปี 1521 มาเจลแลนถูกฆ่าขณะทำการต่อสู้กับชนพื้นเมืองบนเกาะเซบู (Cebu) ในหมู่เกาะฟิลิปปินส์

ลูกเรือของมาเจลแลนนำเรือที่เหลือเพียง 2 ลำ หลบหนีการรุกรานของชนพื้นเมืองเรือแล่นผ่านหมู่เกาะอีสต์อินดีส (The East Indies) ปัจจุบันคืออินโดนีเซีย เพื่อหาทางกลับสู่สเปน ลูกเรือทั้ง 2 ลำตัดสินใจแยกกันเดินทาง ลำหนึ่งย้อนกลับทางเดิมคือข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมุ่งสู่สเปน เรือลำนี้ต้องอับปางระหว่างการเดินทาง อีกลำคือเรือวิกตอเรีย (Victoria)

มุ่งตะวันตกต่อไป เรือวิกตอเรียข้ามมหาสมุทรอินเดีย อ้อมอัฟริกากลับสู่สเปนได้สำเร็จในปี 1522 รวมเวลา 3 ปีที่กองเรือสเปน 5 ลำพร้อมลูกเรือ 300 คน ภายใต้การนำของเจสแลนมุ่งสู่ท้องทะเลทางตะวันตกของยุโรป บนคาบฟ้าเรือวิกตอเรียซึ่งเป็นเพียงเรือลำเดียวที่เหลือรอดกลับสเปนมีลูกเรือเพียง 18 คนที่โถมมากจนแทบจำสภาพเดิมไม่ได้ ลูกเรือทั้ง 18 คนนี้ได้ชื่อว่าเป็นคนผิวดำกลุ่มแรกที่น่าเรือแล่นรอบโลก การเดินทางที่มาเจสแลนเป็นผู้กำหนด แม้เขาไม่อาจทำได้สำเร็จด้วยตนเอง แต่ก่อให้เกิดผลสำคัญมากมายคือเป็นการพิสูจน์ว่าโลกกลม พิสูจน์ถึงความเป็นไปได้ด้านการเดินทางมาเอเชียโดยเส้นทางเดินเรือตะวันตก พิสูจน์ว่าทวีปอเมริกาไม่ใช่อะไหล่หนึ่งของทวีปเอเชียแต่เป็นดินแดนกว้างใหญ่แห่งใหม่ขวางกั้นระหว่างยุโรปและเอเชีย ตลอดจนได้รู้ถึงความกว้างใหญ่ของโลก

2.6 คอร์เตส พิชิตเม็กซิโกในปี 1520²⁵

เพราะนักเดินเรือสเปนส่วนใหญ่ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าการเดินเรือตามแนวความคิดของมาเจสแลนคือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก หาดทางน้ำอ้อมทวีปอเมริกาเพื่อมายังเอเชีย เส้นทางเดินเรือจะยาวยากลำบาก และมีอันตรายสำหรับเรือขนาดเล็ก ด้วยความคิดนี้นักเดินเรือสเปนจึงมุ่งให้ความสนใจสำรวจเสี่ยงโชคในทวีปอเมริกาแทนการมุ่งมาเอเชีย

มีนาคม 1519 เฮอร์นันโด คอร์เตส (Hernando Cortez 1485 - 1547) นักเดินเรือและนักสำรวจสเปนนำกองเรือพร้อมลูกเรือ 600 คน ม้า 18 ตัว (นับเป็นการนำม้าสู่อเมริกาเหนือเป็นครั้งแรก) จากคิวบามุ่งสู่เม็กซิโก ที่ที่ตั้งมั่นของเอสเต็คผู้บังคับด้วยทองคำของมีค่าและสูงส่งด้านอารยธรรม ขึ้นบกบริเวณที่เป็นเมืองเวราครูซ (Veracruz) คอร์เตสสั่งเผากองเรือเพื่อไม่ให้ลูกเรือหลบหนีกลับคิวบา ตำนานเอสเต็คกล่าวไว้ว่าสักวันหนึ่งเทพเจ้าขาว (White god) ซึ่งจากไปจะกลับมา มอนเตซูมาที่ 2 (Montezuma II 1480? - 1520) ปกครองเอสเต็คขณะนั้นให้การต้อนรับคอร์เตสเป็นอย่างดีเพราะเชื่อว่า คอร์เตสคือเทพเจ้าขาว แม้จะได้รับทองคำเพชรพลอยและของมีค่ามากมายแต่คอร์เตสซึ่งโลกและดูร้ายยังไม่พอใจได้เรียกร้องเพิ่ม จับกุมและฆ่ามอนเตซูมา ยึดเม็กซิโกของเอสเต็คได้ในปี 1520 คอร์เตสใช้ชีวิตช่วงระยะหนึ่งในเม็กซิโกเพื่อคุมการทำเหมืองทองคำ โดยอาศัยเอสเต็คเป็นแรงงานหาสินเหมือง ทองคำและเงินที่ขุดได้ถูกบรรทุกเรือส่งกลับยังสเปน สร้างความมั่งคั่งอย่างมากให้สเปน เม็กซิโกกลายเป็นอาณานิคมของสเปนนับแต่นั้นมาเป็นเวลากว่า 300 ปี

2.7 ปีซาร์โร พิชิตเปรูในปี 1532

เม็กซิโกสร้างความมั่งคั่งให้สเปนนับจากปี 1520 สเปนมีความมั่งคั่งเพิ่มมากขึ้นอีกเมื่อได้ยึดครองเปรู เพราะบัลบัวเมื่อครั้งปี 1513 เคยได้รับการบอกกล่าวจากอินเดียนว่ามีทองคำในเปรู คำกล่าวนี้คงอยู่ในความทรงจำของสเปน หนึ่งในพรรคพวกของบัลบัวคือฟรานซิสโกปีซาร์โร (Francisco Pizarro 1470? - 1541) สามารถพิชิตเปรูในอเมริกาใต้ซึ่งเป็นที่ตั้งมั่นของอินเดียนอินคาผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์สินและมีอารยธรรมสูงส่ง เช่นเอสเทคานเม็กซิโก

ปี 1532 ปีซาร์โร นำเรือแล่นเรียบชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาฝั่งตะวันตกของอินคาที่เปรู อินคาเรียกตนเองว่าบุตรแห่งสุริยเทพ (The Children of the Sun) ไม่คิดว่ากองกำลังสเปนจะทำร้าย แต่สเปนทำในสิ่งที่อินคาไม่คาดคิดโดยใช้ปืนเป็นอาวุธจับกุมหัวหน้าเผ่าอินคา อินคายอมมัดตัวหัวหน้าเผ่าเป็นทองคำจำนวนมากมาย ปีซาร์โรรับทองคำและคงจับหัวหน้าเผ่าเป็นตัวประกันทั้งฆ่าหัวหน้าเผ่าในภายหลัง และยึดครองเปรูเป็นอาณานิคมของสเปนในเวลาต่อมา อินคาถูกบังคับเป็นแรงงานทาสในเมืองทองคำที่สเปนตั้งอยู่ในเปรูเช่นที่ทำงานเม็กซิโก ลูกน้องคนหนึ่งของปีซาร์โรคือ เปโดร เด วัลดีเวีย (Pedro de Valdivia 1500? - 1553) นำกำลังสเปนมุ่งลงใต้ และพิชิตชิลีได้ อาณานิคมสเปนเกิดตามแนวชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาใต้ ทองคำและเงินที่ขุดได้จากเปรู และชิลีช่วยเพิ่มความมั่งคั่งอย่างมากแก่สเปน

2.8 เด วาคา นำการเดินทางข้ามดินแดนตอนใต้ของสหรัฐอเมริกาในปี 1528

สเปนมอบทองคำ เงิน และของมีค่าจากเม็กซิโก เปรู และชิลีนับจากปี 1519 เป็นต้นมา ขณะเดียวกันสเปนยังคงพยายามแสวงหาความมั่งคั่งเพิ่มอีกโดยมุ่งความสนใจในดินแดนตอนเหนือของเม็กซิโกคือสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน เพื่อค้นหาพุทักดีลีท (The Fountain of Youth) และทองคำในเจ็ดนครแห่งซิโบล่า (The Seven Cities of Cibola) เช่นที่บอง เด ลีอง เคยพยายามค้นหาครั้งปี 1513

คาเบซา เด วาคา (Cabeza de Vaca) มุ่งค้นหาทองคำโดยเริ่มการค้นหาจากเม็กซิโกเรือขึ้นไปในดินแดนทางเหนือ ในปี 1528 คณะสำรวจของเด วาคา นำเรือออกจากคิวบา มุ่งขึ้นบกที่เม็กซิโกแต่หลงทางต้องขึ้นบกที่ชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของเท็กซัส คณะของเด วาคา ถูกอินเดียนจับกุม ช่วงถูกคุมขังเด วาคา และพวกอีก 3 คน หลบหนีออกมาได้มุ่ง

เดินทางกลับเม็กซิโก คณะผู้ลบลหนีทั้ง 4 เดินทางคืนแดนที่ราบกว้างใหญ่ปัจจุบันคือเท็กซัส นิวเม็กซิโก และอะริโซนา หลังจากนั้นมุ่งลงใต้ถึงเม็กซิโกในปี 1536 เด วาคาและพวกไม่พบทองคำไม่พบน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ แต่ได้ชื่อว่าเป็นชาวยุโรปพวกแรกที่เดินทางข้ามเท็กซัสและดินแดนตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา

2.9 เด โซโต ค้นพบแม่น้ำมิสซิสซิปปี ในปี 1541

จะสังเกตเห็นได้ว่าบรรดานักสำรวจสเปนที่มาอเมริกาเหนือมักเริ่มการเดินทางจากคิวบาและเปอร์โตริโก เช่น ปอง เด ลีออน มาฟลอริดาเริ่มจากเปอร์โตริโก เฮอรันาโดคอร์เตสมาเม็กซิโกเริ่มจากคิวบาเป็นต้น นักสำรวจสเปนที่ควรกล่าวถึงอีกคนคือเฮอรันาโด เด โซโต (Hernando de Soto 1500? - 1542) เป็นข้าหลวงสเปนประจำคิวบาและฟลอริดาเป็นน้องเขยของบัลบัวและเคยร่วมงานกับปีซาร์โรพิชิตเปอรานปี 1532 การเข้าสำรวจอเมริกาเหนือของเด โซโตในปี 1539 มุ่งค้นหาทองคำของเจ็ดนครแห่งชิโบลลาเช่นคาเบซา เด วาคาเคยแสวงหาครั้งปี 1528 เด โซโต พร้อมพวก 720 คน และมากกว่า 200 ตัวออกจากเมืองแทมปา (Tampa) ฟลอริดา มุ่งขึ้นเหนือเข้าสู่ดินแดนคาโรไลนา หลังจากนั้นมุ่งสู่ตะวันตกผ่านอะลาบามาเข้าสู่มิสซิสซิปปี ในปี 1541 เด โซโตและพวกมาถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี เด โซโตประกาศดินแดนสองฝั่งแม่น้ำเป็นของสเปน แต่เพราะถูกอินเดียนโจมตีทำให้คณะของเด โซโตกว่า 200 คนต้องเสียชีวิต เด โซโตเองบาดเจ็บและเสียชีวิตในเดือนมิถุนายน 1542 ศพของเขาถูกนำฝังที่ริมแม่น้ำมิสซิสซิปปี คณะของเด โซโตที่เหลือพยายามหาทางกลับถึงเม็กซิโกได้ในปี 1543 โดยล่องตามแม่น้ำมิสซิสซิปปีลงใต้ออกสู่อ่าวเม็กซิโก

เด โซโต และพวกได้ชื่อว่าเป็นคนผิวขาวกลุ่มแรกที่มาถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี การเดินทางต้องข้ามพื้นที่ที่เป็นฟลอริดา จอร์เจีย ดินแดนคาโรไลนา เทนเนสซี อะลาบามา มิสซิสซิปปี หลุยส์เซียนา อะคันซอ โอคลาโฮมา และเท็กซัส อาหารได้จากการหาระหว่างการเดินทางต้องต่อสู้กับอินเดียนและโรคภัยไข้เจ็บ แม้นไม่พบทองคำแต่การเดินทางครั้งนี้ช่วยทำให้สเปนได้รู้จักอเมริกาเหนือดีขึ้นกว่าเดิม

2.10 โคโรนาโด สำรวจพื้นที่ตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาในปี 1540

สเปนคงพยายามค้นหาทองคำของเจ็ดนครแห่งชิโบลลาในอเมริกาเหนือทั้งหวังค้นพบทางลัดในทวีปอเมริกาสู่มหาสมุทรแปซิฟิกเพื่อไปยังเอเชีย ในปี 1540 ฟรานซิสโก เด โคโรนาโด

(Francisco de Coronado 1510 - 1554) เป็นข้าหลวงสเปนประจำเม็กซิโกอีกผู้หนึ่งที่สนใจค้นหาทองคำของเจ็ดนครแห่งชิบูลา คณะของโคโรนาโดประกอบด้วยผู้ร่วมทำการสำรวจ 1,00 คน และม้า 300 ตัว ออกจากเม็กซิโกมุ่งสู่นิว เม็กซิโก โคโรนาโดพบเจ็ดนครแห่งชิบูลา ซึ่งมีสภาพเป็นเพียงหมู่บ้านอินเดียชน ไม่พบทองคำ โคโรนาโดผิดหวังนำคณะมุ่งเหนือไปไกลถึงแคนซัส โคโรนาโดและคณะ ได้ชื่อว่าเป็นคนผิวขาวพวกแรกที่มาถึงแกรนด์แคนยอนแห่งแม่น้ำโคโลราโด (The Grand Canyon of the Colorado River) ได้พบที่ราบกว้างใหญ่ตอนใต้ ได้พบฝูงวัวป่ามากมาย เพราะไม่พบทองคำเลยในอเมริกาเหนือ จึงตัดสินใจเดินทางกลับ ถึงเม็กซิโกในปี 1542 เส้นทางที่โคโรนาโดใช้ในปัจจุบันคือเส้นทางสายซานตา เฟ (The Santa Fe Trail) โคโรนาโดและคณะ ได้เข้าสำรวจพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาและทำให้สเปนได้รู้จักทวีปอเมริกาเหนือดีขึ้น

โปรตุเกสยึดครองดินแดนบราซิลในปี 1500²⁹

ในปลายศตวรรษที่ 15 โปรตุเกสกำลังก้าวหน้าอย่างมากในการเดินเรือโดยอ้อมแอฟริกามาเอเชีย โปรตุเกสจึงให้ความสนใจน้อยมากในการค้นพบทวีปอเมริกาของสเปนในปี 1492 ในปี 1500 เรือโปรตุเกสภายใต้การนำของเปโดร คาบรัล (Pedro Cabral 1460? - 1526) ถูกลมพัดขึ้นบกที่ชายฝั่งอเมริกาใต้ และคาบรัลอ้างยึดครองดินแดนบราซิลเป็นของโปรตุเกส สเปนไม่ชอบให้โปรตุเกสอ้างเป็นเจ้าของเหนือดินแดนในทวีปอเมริกา สเปนคิดว่าทวีปอเมริกาควรเป็นของสเปนแต่เพียงผู้เดียว เพราะโคลัมบัสค้นพบโลกใหม่นี้ แต่สเปนต้องยอมรับการยึดครองบราซิลของโปรตุเกสเพราะข้อตกลงปี 1494

สเปนพิชิตดินแดนส่วนใหญ่ของทวีปอเมริกาโดยเฉพาะในอเมริกากลาง อเมริกาใต้ และ เม็กซิโกภายหลังโคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาและการตกลงขีดระหว่างสเปน-โปรตุเกสในปี 1494 แต่ชาตินิยมยุโรปตะวันตกอื่น ๆ อันได้แก่อังกฤษ ฝรั่งเศส และฮอลแลนด์ได้ท้าทายการผูกขาดอำนาจของสเปนในทวีปอเมริกาโดยเฉพาะในอเมริกาเหนือโดยประกาศยึดครองและก่อตั้งอาณานิคมขึ้นแข่งกับสเปนในเวลาต่อมา

3. การเดินทาง การสำรวจ และประกาศยึดครองดินแดนของอังกฤษ

อังกฤษเป็นชาติที่สามที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15 แคบอทสำรวจและประกาศดินแดนชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือเป็นของอังกฤษ³⁰

อังกฤษเป็นหนึ่งในสามชาติทางยุโรปตะวันตกที่ไม่ยอมรับในข้อตกลงปี 1494 ระหว่างสเปน-โปรตุเกส ในปลายศตวรรษที่ 15 อังกฤษเริ่มเข้าสำรวจอเมริกาเหนือ การดำเนินการเริ่มในสมัยพระเจ้าเฮนรี่ที่ 7 บรมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ทิวดอร์ (Henry VII 1457 - 1509) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1485 - 1509 โดยว่าจ้างนักเดินเรืออิตาลีชื่อจอห์น แคบอท (John Cabot 1450 - 1498) มุ่งค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่มายังเอเชียโดยตั้งความหวังว่าอยากเข้าค้าขายกับจีนและอินเดีย แคบอทเป็นนักเดินเรืออีกผู้หนึ่งที่เชื่อว่าจะสามารถมาถึงเอเชียได้โดยนำเรือมุ่งตะวันตก

ปี 1497 แคบอทนำเรือออกจากอังกฤษ เจ็ดอาทิตย์ต่อมาถึงเกาะเคปเบรตัน (Cape Breton Island) ซึ่งเป็นพื้นที่ตอนบนของโนวา สโกเชียของแคนาดา ไม่พบอะไรนอกจากอินเดียจึงนำเรือกลับอังกฤษ ในปี 1498 แคบอทมาอเมริกาเหนือเป็นครั้งที่สอง มาถึงเกาะทางใต้ของลาบราดอร์ เรียกเกาะนี้ว่านิวฟาวแลนด์ (New Found Land) ปัจจุบันคือเกาะนิวฟาวแลนด์ ของแคนาดา แคบอทสำรวจชายฝั่งตะวันออกเรื่อยลงมาทางใต้ถึงประมาณบริเวณที่เป็นเดลาแวร์ในปัจจุบันพร้อมกับประกาศเกาะนิวฟาวแลนด์และดินแดนในอเมริกาเหนือที่ทำการสำรวจทั้งหมดเป็นของอังกฤษ แม้นแคบอทไม่อาจมาถึงเอเชียได้แต่พระเจ้าเฮนรี่ที่ 7 ได้ตอบแทนโดยประทานเงิน 10 ปอนด์แก่แคบอท แคบอทและคณะได้ชื่อว่าเป็นคนผิวขาวกลุ่มแรกที่เข้าสำรวจแผ่นดินใหญ่ของทวีปอเมริกาเหนือ (โคลัมบัสเข้าสำรวจเพียงอเมริกากลางและอเมริกาใต้บริเวณชายฝั่งตะวันออก) แต่เพราะอังกฤษยุ่งกับการปรับปรุงเศรษฐกิจภายในจากเกษตรกรรม เป็นอุตสาหกรรมจึงไม่ได้คิดจัดตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนืออย่างต่อเนื่อง เช่นสเปน

4. การเดินทาง การสำรวจ และประกาศยึดครองดินแดนของฝรั่งเศส

ฝรั่งเศสเป็นชาติที่สี่ที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 16 จุดมุ่งหมายในการเดินเรือเพื่อทำการค้ากับจีน ทั้งนี้ฝรั่งเศสเป็นอีกชาติหนึ่งที่ยอมไม่รับในข้อตกลงปี 1494 ฝรั่งเศสจึงเป็นยุโรปชาติที่สามที่เข้าสำรวจอเมริกาเหนือในต้นศตวรรษที่ 16 โดยในปี

1532 พระเจ้าฟรานซิสที่ 1 (Francis I 1494 - 1547) ปกครองฝรั่งเศสระหว่างปี 1515 - 1547 จ้างนักเดินเรืออิตาลีชื่อจีโอเฟนนิ ดา เวอร์ราซานิน (Giovanni da Verrazano 1485? - 1528?) ค้นหาเส้นทางเดินเรือสายตะวันตกเฉียงเหนือมุ่งมาเอเชียเพื่อค้าขายกับจีน เวอร์ราซานินนำเรือออกจากฝรั่งเศสมุ่งสู่ตะวันตก ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมาถึงอเมริกาเหนือ การแล่นสำรวจบริเวณชายฝั่งเริ่มจากโนวา สโกเนียของแคนาดาถึงฟลอริดาของสหรัฐอเมริกา เวอร์ราซานินได้ชื่อว่าเป็นคนผิวขาวคนแรกที่นำเรือเข้าเทียบสหรัฐอเมริกาที่นิวยอร์ก แม้นว่าไม่ถึงจีนแต่การทำงานของเวอร์ราซานินมีส่วนทำให้ฝรั่งเศสได้ยึดครองดินแดนอเมริกาเหนือในเวลาต่อมา³¹

4.1 ซาค คาร์ตีเย ค้นพบแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์ในปี 1532

ในปี 1534 ซาค คาร์ตีเย (Jacques Cartier 1491 - 1557) เป็นนักสำรวจฝรั่งเศสอีกผู้หนึ่งที่มุ่งค้นหาเส้นทางเดินเรือสายตะวันตกเฉียงเหนือมาเอเชียโดยผ่านอเมริกาเหนือ เช่น เวอร์ราซานินทำในปี 1532 ผลการสำรวจคือได้ค้นพบอ่าวเซนต์ ลอเรนซ์ และแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์ (St. Lawrence River) คาร์ตีเยคิดว่าแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์เป็นทางน้ำนำสู่จีน จึงนำเรือล่องเข้าสู่ท้องน้ำตอนจนถึงประมาณเมืองมอนทรีออล (Montreal) คาร์ตีเยประกาศดินแดนในหุบเขาลุ่มน้ำเซนต์ลอเรนซ์ทั้งหมดเป็นของฝรั่งเศส³² ชาวประมงฝรั่งเศสติดตามคาร์ตีเยมาอเมริกาเหนือเข้าทำการประมงบริเวณชายฝั่งนิวฟาวแลนด์ บางคนทำการค้าขนสัตว์กับอินเดียน ความงมงายของชนสัตว์ที่นำไปขายในยุโรปได้ราคาดี ทำให้นักค้าสัตว์ฝรั่งเศส และพ่อค้าฝรั่งเศสเข้าสู่ดินแดนตอนตามแนวลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์เพื่อค้าขายกับอินเดียนมากยิ่งขึ้น ดินแดนในหุบเขาลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์รู้จักกันในนามแคนาดา

4.2 ซองแบลงก่อตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสในปี 1608

เกือบตลอดศตวรรษที่ 16 ฝรั่งเศสยุ่งกับปัญหาศาสนาและสงครามกลางเมืองไม่มีเวลาให้ความสนใจเพื่อการก่อตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสในอเมริกาเหนืออย่างเป็นทางการ อาณานิคมฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือหรือนิว ฟรานซ์ (New France) ก่อตั้งอย่างเป็นทางการถาวรในสมัยพระเจ้าเฮนรี่ที่ 4 (Henry IV 1553 - 1610) ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์บูร์บอง ปกครองฝรั่งเศสระหว่างปี 1589 - 1610 การดำเนินการเริ่มขึ้นในปี 1589 กำลังสำคัญในการก่อตั้งนิวฟรานซ์ คือซามูเอล เดอ ซองแบลง (Samuel de Champlain 1567? - 1635)

ในปี 1608 ชองแปงกำหนดให้เมืองควีเบก (Quebec) บนปากแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์เป็นศูนย์กลางสังคม เศรษฐกิจการค้า และการปกครองของนิว ฟรานซ์ และเพื่อความอยู่รอดของนิว ฟรานซ์ ชองแปงได้ทำไมตรีกับอินเดียนบนลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์ คือเผ่าแอลกอนควิน (Algonquin) และอินเดียนทะเลสาบฮูรอน ซึ่งเป็นแหล่งชนสัตว์คือเผ่าฮูรอน (Huron) เพราะแอลกอนควินและฮูรอนมีศัตรูคืออินเดียนเผ่าอิโรควัว (Iroquois) ชองแปงให้ความช่วยเหลืออินเดียนมิตรของฝรั่งเศสโดยร่วมปราบปรามอิโรควัว ทำให้ฝรั่งเศสต้องเป็นศัตรูกับอิโรควัวไปด้วย นับเป็นความผิดพลาดเพราะในเวลาต่อมาอิโรควัวได้เข้าเป็นมิตรกับอังกฤษและเป็นกำลังสำคัญให้อังกฤษเมื่ออังกฤษทำการสู้รบกับฝรั่งเศส นอกจากนี้ชองแปงยังให้การสนับสนุนการสำรวจดินแดนตอนบนเพื่อหาแหล่งชนสัตว์ และขยายเขตยึดครองของฝรั่งเศสออกไป ตลอดจนนำให้การปกป้องนิว ฟรานซ์จากการรุกรานของชาวอาณานิคมอังกฤษในดินแดนทางใต้ ในปี 1633 - 1635 ได้รับแต่งตั้งเป็นข้าหลวงแห่งนิว ฟรานซ์ ด้วยผลงานดังกล่าวข้างต้นทำให้ชองแปงได้รับสมญานามว่าบิดาแห่งนิว ฟรานซ์ (Father of New France)

4.3 ฝรั่งเศส สำรวจท้องน้ำตอนบนของแม่น้ำมิสซิสซิปปี ในปี 1674

นับจากต้นศตวรรษที่ 17 เป็นต้นมา นักสำรวจฝรั่งเศสพากันเข้าสำรวจดินแดนตอนบนของนิว ฟรานซ์ เพื่อหาแหล่งชนสัตว์และขยายเขตยึดครองของฝรั่งเศส การสำรวจไกลไปถึงทะเลสาบทั้งห้า (The Great Lakes) ในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 17 ได้มีการเข้าสำรวจตอนบนของแม่น้ำมิสซิสซิปปี โดยบาทหลวงชาด มาร์แก็ต (Father Jacques Marquette 1637 - 1675) และหลุยส์ ซอลิเย (Louis Joliet 1645 - 1700)

บาทหลวงมาร์แก็ตมานิว ฟรานซ์ ในปี 1666 เพื่อสอนศาสนาและภาษาฝรั่งเศสให้อินเดียนเผ่าฮูรอน และเผ่าออตกาวา ที่สำนักสงฆ์บนริมทะเลสาบมิชิแกนบาทหลวงมาร์แก็ตได้ยินอินเดียนพูดคำว่า "มิทชี ซีปี (Mitchee seepee)" แปลว่าแม่น้ำใหญ่ ทำให้คิดว่าอาจเป็นทางน้ำสู่จีนซึ่งบรรดานักสำรวจฝรั่งเศสต่างหากันแสวงหา แม่น้ำนี้ปัจจุบันคือแม่น้ำมิสซิสซิปปี (Mississippi River) บาทหลวงมาร์แก็ตได้ขอลิเยซึ่งเป็นพ่อค้าชนสัตว์ชาวฝรั่งเศสรวมการสำรวจพร้อมคณะอีก 5 คน การสำรวจเริ่มในปี 1673 โดยนำเรือล่องตามแม่น้ำมุ่งลงใต้ถึงบริเวณที่แม่น้ำมิสซิสซิปปีตัดกับแม่น้ำอาร์คันซอ (Arkansas River) เพราะเสบียงเหลือน้อยและรู้ว่ามีคนผิวขาวคาดว่าเป็นสเปนอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำ คณะสำรวจจึงตัดสินใจนำเรือกลับ

จากการได้สำรวจทำให้บาดหลวงมาร์แกตต์แน่ใจว่าแม่น้ำมิสซิสซิปปีไหลลงใต้ ไม่ได้ไหลสู่มหาสมุทรแปซิฟิกเพื่อมาเอเชีย³⁴

4.4 ลา ซาลสำรวจแม่น้ำมิสซิสซิปปี และประกาศดินแดนหลุยส์เซียนาเป็นของฝรั่งเศสในปี 1682³⁵

พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 (Louis XIV 1638 - 1715) ปกครองฝรั่งเศสระหว่างปี 1643 - 1715 รัลลาซาล (Robert Cavelier de la Salle 1643 - 1687) สืบทอดงานของบาดหลวงมาร์แกตต์ ลา ซาลเริ่มเข้าสำรวจแม่น้ำมิสซิสซิปปีในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 1682 โดยนำเรือล่องเรือลงใต้ถึงอ่าวเม็กซิโกในวันที่ 9 เมษายน 1682 ประกาศดินแดนทั้งหมดในหุบเขาแม่น้ำมิสซิสซิปปีเป็นของฝรั่งเศส และเพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ลาซาลให้ชื่อดินแดนนี้ว่าหลุยส์เซียนา (Louisiana) หลุยส์เซียนากว้างขวางมาก ทางตะวันออกจากเทือกเขาแอปพาเลเชียน ถึงทางตะวันตกคือเทือกเขาร็อกกี ทางเหนือจากทะเลสาบทั้งห้าถึงทางใต้คืออ่าวเม็กซิโก ลา ซาลไม่รู้หรือทราบดีว่าเฮอริกันเด เด โซโต แห่งสเปนเคยเข้าสำรวจดินแดนนี้เมื่อปี 1541 และได้ประกาศดินแดนนี้เป็นของสเปนมาก่อน

ลา ซาลล้มเหลวในการก่อตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสบนปากแม่น้ำมิสซิสซิปปีในช่วงปี 1684 - 1687³⁶

ในปี 1682 ภายหลังสิ้นสุดการสำรวจแม่น้ำมิสซิสซิปปี ลา ซาลเดินทางกลับฝรั่งเศส ในปี 1684 จากฝรั่งเศสกลับมายังอเมริกาเหนือพร้อมเรือ 4 ลำและผู้อพยพฝรั่งเศสมุ่งสู่อ่าวเม็กซิโกหวังจัดตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสบนปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี ระหว่างการเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก สเปนจับกุมเรือไปได้ 1 ลำ ต่อมาเรืออีก 1 ลำอับปางคงเหลือเพียง 2 ลำที่มุ่งสู่อ่าวเม็กซิโก แต่ต้องหลงทางหาทางน้ำเข้าสู่แม่น้ำมิสซิสซิปปีไม่พบ จำต้องขึ้นบกที่อ่าวมาทากอร์ดา (Matagorda Bay) ของเท็กซัส เข้าตั้งมั่นที่เมืองพอร์ต เซนต์ หลุยส์ (Fort St. Louis) ในปัจจุบัน ขณะเดียวกันพยายามออกเดินทางมุ่งค้นหาแม่น้ำมิสซิสซิปปีโดยทางบก คณะค่อย ๆ ตายเพราะโรคภัยไข้เจ็บ และถูกลอบโจมตีโดยอินเดียน พวกที่เหลืออยากกลับฝรั่งเศส แต่ลา ซาลคงบังคับให้ออกค้นหาแม่น้ำมิสซิสซิปปี เป็นผลทำให้ลา ซาลถูกฆ่าในปี 1687 แม้ลา ซาล ไม่อาจก่อตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสบนปากแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ แต่เขาคงได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ทำให้ฝรั่งเศสมีสิทธิ์เข้ายึดครองดินแดนในหุบเขาลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีของสหรัฐอเมริกา

5. การเดินทาง การสำรวจ และประกาศยึดครองดินแดนของดัช

ดัชเป็นชาติที่หาที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17

ฮัดสันค้นพบแม่น้ำฮัดสันในปี 1609

ต้นศตวรรษที่ 17 ฮอลแลนด์หรือดัช เป็นอีกชาติหนึ่งที่แสวงหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่สู่เอเชียเพื่อการค้าโดยเฉพาะกับจีนและอินเดีย ก่อนศตวรรษที่ 17 ดัชใช้เส้นทางเดินเรือของโปรตุเกสมายังเอเชีย เรือสินค้าดัชที่กลับมาสู่ฮอลแลนด์จะบรรทุกผ้าไหมและเครื่องเทศเป็นสินค้าหลักนำออกจำหน่ายยังยุโรปตะวันตก การค้ากับเอเชียส่วนใหญ่อยู่ภายใต้การดำเนินการของบริษัทดัชอีสอินเดีย (The Dutch East India Company) ในปี 1609 เพื่อค้นหาเส้นทางเดินเรือตะวันตกเฉียงเหนือโดยผ่านอเมริกาเหนือมาจีน บริษัทดัชอีสอินเดียจ้างนักเดินเรืออังกฤษชื่อเฮนรี ฮัดสัน (Henry Hudson ? - 1611) ดำเนินการ

6 เมษายน 1609 จากอัมสเตอร์ดัม (Amsterdam) พร้อมด้วยเรือชื่อฮาฟ มูน (The Half Moon) และลูกเรือ 20 คน ซึ่งเป็นดัชและอังกฤษ ฮัดสันนำเรือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมาถึงเกาะนิวฟาวแลนด์ หลังจากนั้นนำเรือแล่นเรียบชายฝั่งตะวันออกจากเมนถึงนิวยอร์ก นำเรือเข้าเทียบท่าที่นิวยอร์ก เช่นเวอร์ราชาโนเคยทำเมื่อปี 1532 พบเส้นทางน้ำไหลสู่ดินแดนตอนาน ฮัดสันหวังว่าเส้นทางน้ำนี้จะนำสู่จีน การเข้าสำรวจไปไกลถึงเมืองอัลบานี (Albany) ฮัดสันได้รู้ว่าเส้นทางน้ำนี้เพียงไหลสู่ดินแดนตอนานเท่านั้นจึงเดินทางกลับ เส้นทางน้ำนี้ปัจจุบันคือแม่น้ำฮัดสัน (Hudson River) ผลงานของฮัดสันในปี 1609 ทำให้ดัชได้เข้าค้าขายขนสัตว์กับอินเดียตอนานและก่อตั้งอาณานิคมดัชในอเมริกาเหนือ (New Netherland) บนลุ่มแม่น้ำฮัดสัน ในปี 1614 อัลบานีถูกกำหนดให้เป็นศูนย์กลางการปกครองและการค้าของดัชในปี 1624

ในปี 1610 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 (James 1 1566 - 1625) ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์สจวร์ต ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1603 - 1625 ให้นำฮัดสันค้นหาเส้นทางเดินเรือสายตะวันตกเฉียงเหนือให้อังกฤษ จากอังกฤษนำเรือมุ่งตะวันตกเฉียงเหนือค้นพบช่องแคบฮัดสัน (Hudson Strait) และอ่าวฮัดสัน (Hudson Bay) ฮัดสันประกาศดินแดนตะวันออกของอ่าวฮัดสันเป็นของอังกฤษ ในปี 1611 ขณะสำรวจอ่าวฮัดสันตอนใต้บริเวณอ่าวเจมส์ (James Bay) ลูกเรือก่อความวุ่นวาย ยึดเรือและปล่อยฮัดสัน ลูกชายและลูกเรืออีก 7 คนทิ้งไว้ที่อ่าวเจมส์ทำให้อัดสันและคณะเสียชีวิตในเวลาต่อมา

6. อังกฤษเป็นเจ้าทะเลแทนสเปน

6.1 ฟรานซิส เดรก ทำให้อังกฤษเป็นเจ้าทะเลในปี 1588³⁸

ฟรานซิส เดรก (Francis Drake 1540? - 1596) เป็นผู้นำในการกำจัดอำนาจทางทะเลของสเปนและอังกฤษก้าวขึ้นมีบทบาทแทนนับแต่ปลายศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา เดรกเป็นหนึ่งในผู้นำกองเรือพิเศษของอังกฤษ (The Sea Dogs) กองเรือพิเศษนี้จัดตั้งขึ้นอย่างไม่เป็นทางการเพื่อใช้โจมตีกองเรือสเปนที่มักลอบโจมตีเรือสินค้าอังกฤษที่เข้าทำการค้ากับเอเชีย

ในช่วงปี 1577 - 1580 เดรกนำเรือแล่นรอบโลกเริ่มด้วยนำกองเรือ 5 ลำออกจากอังกฤษแล่นข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก อ้อมอเมริกาใต้โดยผ่านช่องแคบมาเจลแลน เรือ 4 ใน 5 ลำของเดรกต้องอับปางและซำรุดจนต้องกลับอังกฤษ คงเหลือเพียงเรือโกลเด้น ไฮน์ (The Golden Hind) ลำเดียวที่แล่นเข้าน่านน้ำแปซิฟิก เรือแล่นเรียบชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาใต้ขึ้นไปทางเหนือสามารถยึดเรือและเข้าโจมตีเมืองท่าชายฝั่งชิลีและเปรูของสเปนได้ แต่เพราะไม่พบช่องทางเข้าสู่มหาสมุทรแอตแลนติกเพื่อกลับอังกฤษ เดรกจำเป็นต้องนำเรือมุ่งขึ้นเหนือเรียบชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาผ่านแคลิฟอร์เนีย โอเรกอน และวอชิงตัน เดรกประกาศยึดครองดินแดนชายฝั่งแปซิฟิกจากแคลิฟอร์เนียถึงวอชิงตันเป็นของอังกฤษ เพราะบนเรือโกลเด้น ไฮน์ของเดรกเต็มไปด้วยของมีค่าที่ยึดและปล้นจากสเปนมาได้ เดรกคิดว่าหากนำเรือกลับทางเดิมอาจถูกสเปนจับและอาจไม่พบทางน้ำข้ามอเมริกาเหนือกลับอังกฤษ ด้วยสภาพและเหตุผลดังกล่าว เดรกตัดสินใจนำเรือมุ่งตะวันตกต่อไปโดยข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกผ่านมหาสมุทรอินเดียและอ้อมแอฟริกา 26 กันยายน 1580 เรือโกลเด้น ไฮน์เข้าเทียบท่าเมืองพลิมัทของอังกฤษ รวมใช้เวลาในการเดินทาง 3 ปี เดรกและลูกเรือได้ชื่อว่าเป็นคนอังกฤษกลุ่มแรกที่เดินเรือรอบโลก ทองคำและของมีค่าต่าง ๆ ที่บรรทุกกลับอังกฤษมีมูลค่ากว่า 2 ล้านปอนด์ขณะนั้น พระนางอลิซาเบธ (Queen Elizabeth 1533 - 1603) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1558 - 1603 ภูมิใจในตัวเดรกมากและให้ตำแหน่งขุนนาง (Sir) แก่เดรก สเปนไม่ยอมรับในคำประกาศยึดครองดินแดนชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาเหนือเป็นของอังกฤษของเดรกโดยสเปนให้เหตุผลว่าการกระทำของเดรกเป็นแย่งโจรสลัด เดรกไม่สนใจคำกล่าวหานี้ ขณะเดียวกันเดรกคงนำกองเรือพิเศษของอังกฤษออกปฏิบัติการโจมตีอาณานิคมสเปนและยึดเรือสเปนเช่นที่เคยทำเสมอมา เป็นผลเพิ่มความโกรธแค้นแก่สเปนมาก

ในปี 1588 พระเจ้าฟิลิปที่ 2 (Philip II 1527 - 1598) ปกครองสเปน ระหว่างปี 1556 - 1598 ส่งกองเรือรบขนาดใหญ่ (Spanish Armada or The Armada) มาปราบกองเรือพิเศษอังกฤษ เดเรคและกองเรือรบพิเศษอังกฤษออกจับกองเรือรบขนาดใหญ่ของสเปน ผลการรบคืออังกฤษชนะ กองเรือรบขนาดใหญ่ของสเปนพยายามหลบหนีการจับกุมโดยอ้อมไอร์แลนด์ (Ireland) และสกอตแลนด์ (Scotland) แต่ต้องเผชิญพายุเรือเสียหายเกือบหมดคงเหลือรอดกลับสเปนเพียง 1 ใน 4 ของกองเรือทั้งหมด ความพ่ายแพ้ในปี 1588 ทำให้อำนาจทางทะเลของสเปนอ่อนลง เดเรคหนึ่งในผู้นำกองเรือ พิเศษอังกฤษทำให้อังกฤษก้าวขึ้นมีอำนาจทางทะเลแทนที่สเปน

7. อังกฤษพยายามก่อตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนือในปลายศตวรรษที่ 16 แต่ล้มเหลว

ต้นศตวรรษที่ 16 สเปนและโปรตุเกสมีอาณานิคมและได้รับผลประโยชน์อย่างมากจากอาณานิคมในอเมริกา เม็กซิโก และอเมริกาใต้ ส่วนฝรั่งเศสก็มั่งคั่งจากการทำการประมงและค้าขนสัตว์ในอเมริกาเหนือเช่นกันสำหรับอังกฤษคงล่าหลังกว่าสามชาติดังกล่าว

ปลายศตวรรษที่ 16 ในสมัยพระนางเอลิซาเบธที่ 1 อังกฤษเริ่มต้นตัวกับการค้าของโลกที่อังกฤษคิดว่าอาจนำความมั่งคั่งสู่อังกฤษเช่นชาติยุโรปตะวันตกอื่น ๆ อันเป็นการกระตุ้นให้อังกฤษเริ่มคิดจัดตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนืออย่างจริงจัง เพื่อผลประโยชน์ด้านการค้าซึ่งจะติดตามมา

7.1 เซอร์ ฮัมฟรีย์ กิลเบิร์ต พยายามก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษที่เกาะนิวฟาวแลนด์ ในปี 1583³⁹

ในปี 1583 เซอร์ ฮัมฟรีย์ กิลเบิร์ต (Sir Humphrey Gilbert 1539? - 1583) พยายามก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษที่เกาะนิวฟาวแลนด์ซึ่งแคบแต่เคยประกาศยึดครองไว้เมื่อปี 1497 แต่ เพราะชาวอาณานิคมต้องเผชิญอากาศที่หนาวเย็น ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมไม่ได้ จึงตัดสินใจเดินทางกลับอังกฤษ เรืออับปางบริเวณผืนน้ำใกล้หมู่เกาะอะซอเรสในปี 1583 นี้เอง อันเป็นการสรุปได้ว่าความพยายามจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษครั้งแรกในปี 1583 ต้องล้มเหลว

7.2 เซอร์ วอลเทอร์ ราเลย์ พยายามก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษที่เกาะโรน็อคในปี

1585 - 1587⁴⁰

เซอร์ วอลเทอร์ ราเลย์ (Sir Walter Raleigh 1552? - 1618) ญาติของกิวเบริธ สืบทอดงานของกัลเบริธ โดยในปี 1585 พระนางเอลิซาเบธที่ราเลย์พยายามจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือเป็นครั้งที่สอง ราเลย์จัดส่งผู้พยพอังกฤษกลุ่มแรกขึ้นบกที่เกาะโรน็อค (Roanoke Island) ดินแดนนอกชายฝั่งคาโรไลนาเหนือ เพราะไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เกาะโรน็อคได้ผู้พยพอังกฤษกลุ่มแรกนี้ขอเดินทางกลับอังกฤษในปี 1586 ผู้พยพอังกฤษกลุ่มที่สองมาถึงเกาะโรน็อคในปี 1587 หนึ่งเดือนภายหลังเข้าตั้งมั่นแล้วมีเด็กหญิงเกิดที่นี้ชื่อเวอร์จิเนีย แดร์ (Virginia Dare) นับเป็นทารกอังกฤษคนแรกที่เกิดในสหรัฐอเมริกาปัจจุบัน เพราะที่เกาะโรน็อคไม่อุดมสมบูรณ์มากแก่การหาอาหาร อินเดียนทำตนเป็นศัตรู ผู้พยพอังกฤษเองมักทะเลาะวิวาทกันเอง เรือนำส่งเสบียงจากอังกฤษไม่สามารถนำเสบียงมาส่งให้ชาวอาณานิคมที่เกาะโรน็อคได้ การติดต่อดังกล่าวเพราะสเปนมุ่งทำลายอาณานิคมอังกฤษโดยส่งกองเรือรบสเปนคอยขัดขวางการส่งเสบียงแก่อาณานิคมจนไม่มีเรืออังกฤษลำใดปฏิบัติภารกิจได้และกองเรือรบอังกฤษขณะนั้นไม่เข้มแข็งเกรียงไกรพอที่จะปกป้องอาณานิคมในอเมริกาเหนือได้ แต่ในปี 1588 เมื่ออังกฤษชนะกองเรือรบขนาดใหญ่ของสเปน เรืออังกฤษได้เร่งรุดมายังเกาะโรน็อค ไม่พบชาวอาณานิคมรุ่นปี 1587 เลย ไม่รู้ว่าตายหรือมีชีวิต มีเพียงคำว่าโคราโทน (Croatoan) สลักอยู่บนต้นไม้ คำว่า "Croatoan" เป็นชื่อเกาะที่อาศัยของอินเดียนมิตรชาวอาณานิคมโรน็อค ได้มีการตั้งข้อสันนิษฐานกันว่าชาวอาณานิคมโรน็อคอาจอพยพไปอยู่กับอินเดียนที่นี้แต่ก็ไม่มีร่องรอยการเดินทางของชาวอาณานิคมโรน็อคไปยังเกาะนี้ นักประวัติศาสตร์เรียกการตั้งมั่นที่เกาะโรน็อคว่าอาณานิคมที่สาบสูญ (The Lost Colony)

จากความล้มเหลวในการจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือที่เกาะนิวฟาวแลนด์ในปี 1583 และที่เกาะโรน็อคในปี 1587 ทำให้อังกฤษในสมัยพระนางเอลิซาเบธที่ห้าไม่คิดเริ่มใหม่อีกด้วย เกรงการสูญเสียชีวิตคนอังกฤษที่เป็นชาวอาณานิคม สิ้นเปลืองเงินทั้งเสียขวัญและกำลังใจ

ในบทที่ 2 จะพูดเรื่องอังกฤษเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือในช่วงปี 1607 - 1763 หัวข้อสำคัญที่จะกล่าว อังกฤษก่อตั้ง 13 อาณานิคม ตามแนวชายฝั่งแอตแลนติก การดำเนินชีวิตของชาวอาณานิคมอังกฤษและอังกฤษ-ฝรั่ง เสสต่อสู้กันเพื่อชิงความเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ

เชิงอรรถที่ 1

1. Oliver P. Chitwood, Rembert W. Patrick and Frank L. Owsley, The American People : A History Volume I to 1877. (New Jersey : D. Van Nostrand Company, Inc. 1962.) pp. 3-4.
2. The World Book Encyclopedia : A Volume 1. (Chicago : World Book Childcraft International, Inc. 1982) p. 108.
3. The World Book Encyclopedia : E Volume 6. (Chicago : World Book Childcraft International, Inc. 1982) pp. 276-277.
4. The World Book Encyclopedia : M. Volume 13. (Chicago : World Book Childcraft International, Inc. 1982) pp. 256-257.
5. The World Book Encyclopedia : A. Volume 1. pp. 971-974.
6. The World Book Encyclopedia : I Volume 10. (Chicago : World Book Childcraft International, Inc. 1982). p 82.
7. Glenn W. Moon, John H. Mac Gowan, Story of Our Land and People. (Holt Rinchart and Winston, Inc. 1957) pp. 7-9
8. I bid., pp. 13-14
9. I bid., p. 12
10. I bid., pp. 12-13
11. I bid., pp. 14-16
12. I bid., pp.16-18
13. Merle Burke, United States History : The Growth of Our Land. (Chicago : American Technical Society. 1953). pp.2-3
14. I bid., p.3
15. Loc.cit.

16. R. Jackoon Wilson, James Gelbert, Stephen Nissenbaum, Donald Scott, Carville Earle, and Ronald Hoffman, The Pursuit of Liberty : A History of the American People. (New York : Alfred A. Knopf. 1984) pp. 4-5
17. I bid., pp. 5-8
18. I bid., p.9
19. I bid., p.13
20. I bid., p.15
21. Burke, United States History : The Growth Our Land. p.6
22. I bid., p.9
23. I bid., p.8
24. Moon, Story of Our Land and People. pp.30-32
25. I bid., pp. 33-34
26. I bid., pp. 34
27. I bid., pp 34-35
28. Burke, United States History : The Growth Our Land. pp. 11-12
29. I bid., p.12
30. I bid., pp.13-14
31. Moon, Story of Our Land and People p.41
32. I bid., pp. 41-42
33. Burke, United States History : The Growth Our Land. p. 13
34. Moon, Story of Our Land and People. pp. 43-44
35. I bid., pp. 44-46
36. I bid., p. 46
37. I bid., p. 46-47

38. I bid., p. 48-50

39. I bid., p. 50-51

40. I bid., p. 51